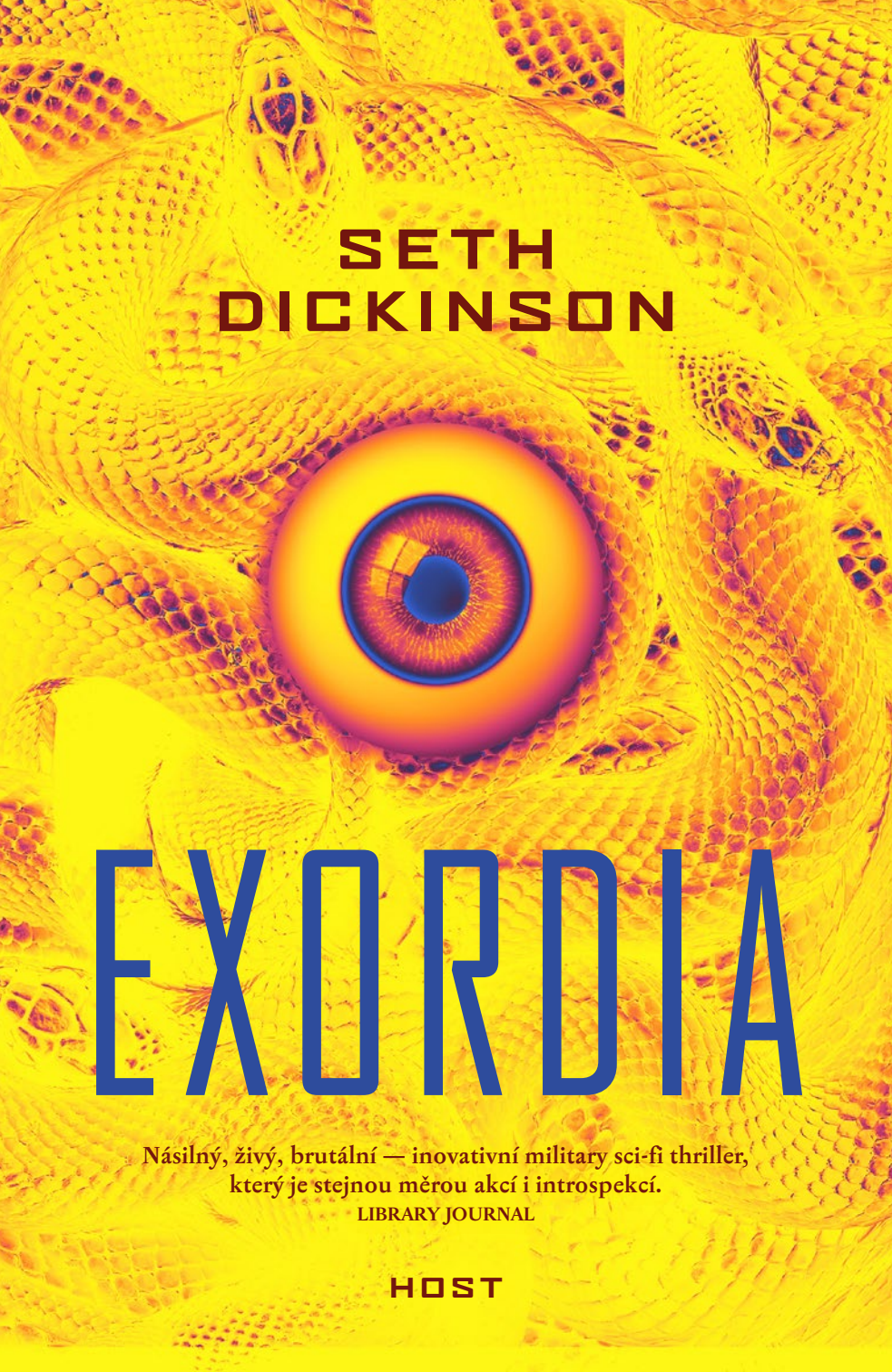




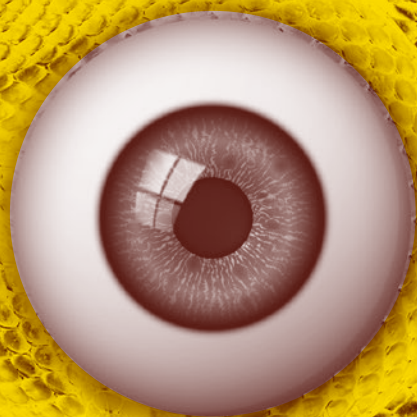
**SETH
DICKINSON**

EXORDIA

Násilný, živý, brutální — inovativní military sci-fi thriller,
který je stejnou měrou akcí i introspekci.

LIBRARY JOURNAL

HOST



Přeložil
Robert Tschorn

**SETH
DICKINSON**

EXORDIA

BRNO 2025

Automatizovaná analýza textů
nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

EXORDIA

Copyright © 2024 by Seth Dickinson

All rights reserved

Cover pictures by Maxim999 / Shutterstock.com,

Lodewijk Duijvesteijn / Gallery Stock

Translation © Robert Tschorn, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2817-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-2818-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2819-6 (MobiPocket)

Justinovi



Nejpravděpodobnějším následkem kontaktu je naprostá hrůza.

— *Koule*

Ukázalo se, že zabíjení mi opravdu jde. Netušil jsem, že je to moje silná stránka.

— *prezident Barack Obama*

Rovněž tvrdím, že trestané v Gehenně bičují důtkami lásky. Vyrovná se co v hořkosti a prudkosti mukám lásky? ... Pravím, že takové je v Gehenně utrpení: hořká lítost.

— *sv. Izák Syřan*

PRVNÍ DĚJSTVÍ
—
Serendura

KAPITOLA PRVNÍ

Když v Central Parku narazíte na vetřelce, co uděláte?

Leží stočený na sluníčku, nádherný, dlouhé špičaté zuby, požívá želvy, co žijí na skalkách. Trhá je vejzpůl a vybírá z krunýřů maso rukama bílýma jako rukavičky. Na špičkách prstů má rudé skvrny. Osm zmijí — krků — nese osm hlav.

Anna na něj hledí se zalíbením.

Co uděláte?

Anna ví, co udělá. Plán si vysnila, když se jednou stala přísedící a čekala, až ji nechají vysvětlit, že v porotách nemá co dělat, poněvadž se rozhoduje příliš rychle a definitivně. *Co udělám, když narazím na vetřelce.* Zaprvé si ho vyfotí. Potom se přitočí k nějakému jinému obyvateli Central Parku, kočce běžkyni, nosiči mopslíka nebo dovyvinutému kokotovi z burzy. Řekne, *Mrkněte na tu maškaru*, čímž přihlížející poplete a sebere jim iniciativu.

A zatímco budou pořizovat snímky a googlit *alien prank*, Anna k té entitě přistoupí a představí se.

Co vetřelci řekne? Tak daleko to nenaplánovala. „Zavedte mě k svému vůdci?“ Ne, to je jeho replika. S „Přicházíme v míru“ je stejná potíž, a beztak by to nebyla pravda. Anna mír nabízet nemůže. „Zaútočte na nás, snažně vás prosím.“ To by aspoň vyřešilo její dluhy srovnatelné s Argentinou.

Je 24. června 2013 o. l., teplý den tak příjemný, že by se s ním Anna nejraději pohádala. Zrovna dostala výpověď jako *kulturně nevhodná*.

To se jí stává často. Náborové komise v korporátu, které chtějí splnit všechny požadavky na diverzitu jedním zlevněným balíčkem, vidí v Anně, kurdsém válečném sirotkovi, hotový drahokam (válečný diamant). Takže ji přijmou, zaškolí, nafotografují, dají do oběžníků a na web a do informační kampaně o diverzitě směřované ke klientům, a teprve pak jim dojde, že Jiyan (Anna) Sindžariová má několik kazů:

1. Má problém s pravdomlností, a to v tom smyslu, že je upřímná až moc, jako německý onkolog.
2. V jednom kuse kveruluje, ale ne v tom žádoucím smyslu, že by sršela nápady. Nehorázně dokola opakuje: to je blbost, ty jsi blbec a já to dělat nebudu, dokud mě nepřesvědčíš o opaku.
3. Zabíla střelnou zbraní (to z ní někdy vypadne, když firma vyrazí stmelovat kolektiv na paintball). Co když si Anna přečte ve vašem e-mailu *Ne, Anno, to ses zbláznila* a vytáhne na vás na záchodku glock? Takovou stížnost jedno HR oddělení dostalo. Implicitní vyhrožování glockem. Jako by si něco v ní ten den připomínalo a vysílalo vzpomínku na kurdskou minulost do americké současnosti. Anna si přitom nevybaví, jakou konkrétní pistoli jí muž v červeném baretu podal. Glock? Makarov? Něco z Čech? Prd na tom sejde.

Běž do hajzlu, glockofobe. Běž do hajzlu, CFOptions Software (a Martin Company). Běž do hajzlu, New Yorku.

Tohle Annu přivádí do Central Parku, kde jí ve vzteklém běhu nepřekážejí ani přechody, ani placené členství ve fitku. Problém vězí v tom, začíná si říkat, že o práci vlastně nestojí. Je jí volné všechno, na čem ostatním záleží. A vždycky bude. Je uvězněná v tom strašném dni. V tom dni, kdy malá Anna sevřela ve zpocených dlaních moc nad životem a smrtí a neodmítla ji použít.

Tohle chce zpátky.

Chce být zase důležitá. To je její špinavé tajemství: po té hrozné moci se jí stýská, protože tehdy něco znamenala. Zaslouží si to! Svět jí to slíbil! Když neseš žal, když jsi chodící tragika, když zatneš zuby a o svojí bolesti nemluvíš, tak jednou, jednou dostaneš šanci se vykoupit. Utrpení je dluh a svět je tvým dlužníkem.

Nebo ne?

Ani omylem, to by skutečně dospělá osoba věděla. (Jak jí může být třicet dva? Připadá si na dvaadvacet, ani na účtě nemá o moc víc.) Blahopřejeme k mytický příšernému dětství, ale tady pro nikoho neznamená víc než důvod tě pustit k vodě a vykládat tvým kamarádkám, že potřebuješ terapii. Zkroť emoce, zkroť dluhy, v pátek jdi s kanclem na drink, i v sobotu, v kanclu politikař a tvrd', že to jde mimo tebe. Anna to nesnáší, ale jinak to nejde, protože každý drb typu *Hele, Rich povídal, že na ten flek nemáš* vnímá jako smrtelný útok: její mozek pevně věří, že je jí zase sedm let, že její příbuzné zabíjejí plynem a shánějí na popravu. První válka v Zálivu začala, když jí bylo deset, a ona si myslela, že je to válka za záchranu Kurdů. A skoro byla: svině Američani Kurdům řekli, ať povstanou, a pak se na to povstání vykašlali! Americký generál dokonce nechal Saddáma Husajna používat bitevní vrtulníky. S takovým čestným slovem ať si jdou ti nemrcouchové na Tinder.

To je jedno. Trousí před Annou tyhle poznámky. Lidi z tebe mají husinu, Anno. Najdi si terapeuta, Anno. Máte výpověď, Anno. Výpověď. Výpověď.

Anna seskáče z cesty po kamenitém svahu k Želvímu rybníčku. Zavřčí, polkne pitomé slzy vzteku, protože má večer rande s Romanem a už teď ví, že nebude mít trpělivost snášet jeho bezmeznou, odpornou a v zásadě nefalšovanou slušnost. A vtom, a vtom —

Vtom ho uvidí. Dřepí si na kamenech, v rybníku, na slunci. Zakrvácenýma bílýma rukama požívá želvy.

Vetřelec.



Mimozemšťanka se na kamenech opaluje břichem nahoru a ocasem čeří vodu v jezírku.

Je tak životná, tak do prdele nepopíratelně skutečná, až zkratuje všechny podoby kritického myšlení, a musíte uznat, že Anna je pro tuhle situaci jako stvořená: přijme naprosto cokoli, jak to je, protože co spáchala, je vždy absurdnější.

Hledí: návštěvnice. Nepřítomně pohazuje svalnatým ocasem jako kočka, která nedosáhne na ptáčka. Její zvířecí grácii halí šupiny jako šípové hroty, zářivě černé a tenké jako nehet. Je docela nága, hadí kentaur, od pasu dolů plaz, od pasu nahoru šupinatý člověk, štíhlý a osvalený. Anna se rozhodne pro ženský rod kvůli těm rukavičkám. Jak má vystínované paže! Na ramenou saténově černé, na špičkách prstů stříbřitě bílé. Jo. Jako nóbl dámské rukavičky.

Místo hlavy má vetřelec osm zmijí. Hadů dlouhých a ladných jako labutí krk.

Jedna hadí hlava vystřelí a kousne kolemjdoucí želvu rovnou nad zoban. Chudák potvora padne v bezvědomí, vetřelec ji vezme do dlaní, hekne a utrhne jí břišní krunýř. Anna je v šoku. Chuděra želva! Vetřelec spokojeně zasyčí, vrazí do fašírky tři hlavy a vyžírá ji jako z misky. V každé mléčné tlamě má dlouhatánské sklápěcí tesáky, bledě zelenobílé a rámované leskem drahého kovu.

Anna vytasí telefon a pořídí snímek.

Vetřelec k ní prudce otočí jednu hlavu, jako by si právě uprdla na večírku.

„Tak počkat,“ řekne mimozemšťanka hlasem, jakým by Cate Blanchettová vyslovovala soránskou kurdštinu — kurdštinu Annina kraje, přesně a královsky —, „ty mě vidíš?“

„Aby ne,“ odvětlí Anna. „Jak to, že mluvíte —“ To je jedno. Nějaké mimozemské tlumočidlo. „Přicházíte v míru?“

„Ty se mě nebojíš?“ Jednou hadí hlavou vyjede proti Anně obvinění. „Neprožíváš zlověstnou, naprostou a nakažlivou hrůzu?“

„Né.“ Anna přepne na video. „Zamávejte na internet. Odkud přicházíte? Je vás víc?“

„Víc nepotřebuju.“ Vetřelec si povzdychne. Dvě hlavy dál upírá na Annu. Dvě krouží jako ostražitě hlídky. Zbývající čtyři se vrhají a trhají a hltají chuděru želvu, až stříká krev. „Potřebuju uvážit, co to znamená. Hodně štěstí s hlásáním, že jsem skutečná.“

Dojí želvu, sklouzne do vody a zmizí v ní.

„Počkat!“ vykřikne Anna. „Vraťte se! Musím s vámi mluvit! Musíte mi říct —“ Tolik. Tolik věcí.

Vetřelec se z rybníčku nevynoří.

Annin telefon pochopitelně nenatočil vetřelce s hadími hlavami, ale pětáctýřicátníci v pěkné šedivé teplákovce, jak vkleče na kamelech konzumuje litrovku plnotučného jogurtu. Želva se neobjeví ani jedna. Jako by sežrala i jejich obraz. Anna přeskočí na balvan sebrat prázdné krunýře, ale pak neví, co s nimi. Scullyová, slyšela jste už o tom želvožravém vetřelci?

Anna má nulovou schopnost (bůh ví, kolikrát jí to zoufalí učitelé říkali) o sobě pochybovat. Byl to vetřelec. Skutečný.

Určitě se vrátí.



Než jim přinesou jídlo, Anně je jasné, že se ji Roman chystá pustit k vodě.

„Anno, to je špína, to není fér takhle tě vyhodit.“ Drží ji za ruce, opravdový a chápavý; denně hojně tweetuje o strukturální integritě, implicitním rasismu a doživotních následcích traumatu. „Ale bez ohledu na to, jestli to je fér, na terapii chodit musíš. Jdi jim trochu na ruku, prosím. Ať vidí, že máš snahu.“

„Na světě jsou důležitější věci než snaha,“ zavrčí Anna, štouchne do pirohu a zalituje, že nemá tesáky. „Já jsem... hele, já vím... ty taky víš, jak... je to se mnou občas těžký...“

„Na terapii. Myslím to vážně. Nemusíš to dělat pro mě. Potřebuješ to pro sebe.“

Tak takhle to bude. Když ona nepřistoupí na terapii, on ji nechá. Seru ti na to, Romane. Moje problémy jsou na lidskýho terapeuta moc hardcore. Poslal bys na terapii Batmana? Neposlal, protože pak by přestal mlátit zločince. Anna svoje problémy potřebuje, jinak by přišla o své superschopnosti jako rozčítit se na mejdanu, protože ostatní se dobře baví, mít se při poradách na pozoru před pistolníky nebo se nechat vyhodit z práce.

Roman od ní čeká, že vybalí své pocity, hladí ji palci po dlaních, a tím říká, že je tu pro ni.

„Abys věděl, náš sex stojí za hovno.“ Nasrat na Romana, fakt báječnýho dobráka dokonale vybavenýho pro tenhle svět, kde přežít

genocidu z člověka neudělá hrdinu, ale vyšinutýho úchyla, co by na holku v umývárce vytáhnul glocka. „Ty se doslova nedovedeš udělat, abys mi přes rameno nečuměl na porno. Tvůj pták je něco jako ten Pavlovův pes.“

Roman se zasměje a sní tyčku chřestu. Anna vidí, že ho ranila: až jí dá kopačky, nejspíš bude mít potřebu vykládat, jak proti němu obrátila ideje maskulinity. „Na sexu pracuju,“ řekne a dá jí dlouhou chvilku na vzpomínání, jak dobrý byl, jak ochotný zkoušet její fantazie. „Ty teď ale děláš to, co vždycky. Útočíš, abys nemusela přijmout zodpovědnost.“

„Viděla jsem mimozemšťanku,“ oznámí mu Anna, „ale byla přestrojená za manažerku. A její želvy vypadaly jako jogurt.“

Roman rozvážně žvýká. Po chvíli nadhodí, že Anna schválně dělá pubertáčku, a ona ho nato odkopne svým ohraným *myslím, že jdeme každý jiným směrem*, protože když to neudělá ona, udělá to on, a je mnohem lepší kopačky dát než dostat.

Roman se rozbere. Ne ze seblítosti, ale protože chce Anně pomoci, a teď to nepůjde. Miluje ji, opravdu ji miluje, a byli spolu jen... Anna si nevzpomíná, ale v měsících to nebylo dvouciferné číslo. Je to normální? Kdo miluje po jednociferných měsících?

Anna se nenávidí za to, že ho takhle snižuje. To fakt není fér.

Ona jeho nemiluje. Je moc velký dobrák, a to má Annin Anna-mozek za blbost.

Vrchní si všimne slz a snese se na padáku s účtem. „Ty sis myslela, že jsem se s tebou přišel rozejít,“ předběhne ji Roman. „Že ano? Anno, Anno, kdyby ses stejně agresivně stavěla k tomu, na čem... na čem skutečně záleží.“

Maže si ji z telefonu, přímo před jejíma očima. Ruší přátelství na Facebooku a blokuje ji na Twitteru, aby se nemusel dívat na její vzácné a kryptické elaboráty, v nichž je, jak ji lidé upozorňují, snadné číst vyhrožování vraždou nebo sebevraždou. Ježíšikriste (tady běžné křesťanské brání božího jména nadarmo). On se s ní rozejít nechystal, že ne?

Anna ale už nemůže couvnout. Nikdy nesmí couvnout.

„Bude lepší to už mít za sebou,“ prohlásí s osudovým klidem.

Přesně to řekla doma v Kurdistanu, když jí bylo sedm. Ve skutečnosti není válečný sirotek. Akorát že po tom, co provedla, ji matka už nechtěla zpátky.

Na vlak jde s kamennou tváří. Náhodný balič jí řekne, ať se usměje, vždyť je krásná, a pod jejím pohledem se scvrkne, jako by mu usmažila koule: už není krásná.



Když dorazí do svého zašvábeného bytečku v Sunset Parku, řádný kus cesty špinavým žlutým vlakem linky R, v kuchyni dodělává svi nutá mimozemšťanka. Přes dva metry šupin a svalů zkrápí hnusné linoleum jásavě červenou krví. Vetřelec má bok vražený do trupu, jediným brutálním úderem, šupiny spečené do černého skla. Nípe se v ráně, šest prstů barvy zázvoru, a syká vzteklou bolestí.

„Si děláš kozy!“ zařve Anna zlostně na mimozemšťanku, která chlístá krev a zamořuje jí byt kmenem Andromeda. „Ty krávo, teď vypadám jako vrah!“

„Potřebuji tvou pomoc,“ odvěť hydra Cate Blanchettová a zranění navzdory se vztyčí na ocase, černém pilíři šlach, a vykvete nad Annou v oranžovém světle slabé žárovky. Její silueta je tak nádherná, až Annu mrazí po těle jako v závěru epické metalové skladby (nikomu neříkejte, že poslouchá Nightwish a sní o tom, že prožije příběh jako píseň).

„Potřebuji tvou pomoc. Záleží na tom osud světa.“ Nato mimozemšťanka padne na břicho a hlavy se jí zamotají, zobají a kňučí. Plácnutí šupin o zasviněné dlaždičky rozrachtá pyramidy zamaštěných misek od rozvázkových jídel v polici.

Anna pochopitelně nemůže zavolat sanitku a hodit to na krk vládě. Vláda ji možná postřelila. „Nehýbej se,“ poručí Anna a z komody vyškubne jediné čisté prostěradlo. „Zastavím krvácení. Mám dobrý mazání, nejvyspělejší lidská technologie —“

„Vodu,“ sténá vetřelec, na pozadí syntetického soránského hlasu bečí osm hlav, aaw, aaw, saard, „vodu, studenou vodu.“

Anna zkusí zavařovačku kohoutkové, ale mimozemšťanka jí ji vyrazí z ruky. „Vodní žlab! Studenou vodu na chlazení. Naplň žlab!“

Vodní co? Do prdele! Modrý kohoutek ve sprše někdo urval. Mimoszemšťanka si zahrála na Hulka, když pouštěla vodu, domácí ji zabije, ale to nic, dobrý, Anna umí improvizovat. Běží zpátky do kuchyně a pokouší se vetřelce chytit pod rameny.

„Ne!“ brání se hadí Galadriel a odtahuje od Anny hlavy. „Kousnu tě.“

„Snažím se ti pomoci!“

„Jsem v sovossi, to je reflexivní agrese. Nic s tím nenadělám.“

Anna tedy odtáhne miliontunového vetřelce za ocas do koupelny a cestou rozmazává krev po linu, prknech, zasviněných dlaždicích. Než se hydra stočí a přelije do vany, Anna chytí ulomený studený kohoutek francouzákem a otočí jím. Vana se vzdouvá krví primární barvy, plovoucími šupinami, vločkami spečeného masa, kropenatou mimozemšťanskou břečkou a mýdlovatými chuchvalci Anniných vlastních vlasů.

„Lepší?“ funí Anna. „Furt krvácíš.“

„Mám hluboké popáleniny,“ stěžuje si mimozemšťanka. „Střela se roztržila o vnitřní krunýř. Zachránil mě před smrtí, ale... hodně to bolí.“

„Co s tím mám dělat? Co budeme dělat?“

„Nepropadej panice,“ poručí vetřelec. „Čeká tě neobvyklý zážitek.“

„Už tohle je dost neobvyklý,“ odtuší Anna.

„Musím se vydat cestou nožů,“ praví vetřelec. „Připrav se na patologii.“

Anna má z čehosi pocit, jako by viděla skalpel velmi pomalu zajíždět do bílé blanky na povrchu kuřecího prsa, ale to kuřecí prso je ona.

A svět se převrátí na bok.

Anna se znenadání lepí na stěnu obrovského útesu, zeď v koupelně se proměnila v podlahu a panebože, jestli se neudrží, bude padat, padat, padat, klouzat podél křivky vertikálního světa a potom do prázdného vesmíru — pod sebou nic nemá, nic tam, kde by mělo být okno a ulička, v níž celé noci řvou rujné toulavé kočky, jenom díru —

Tělo mimozemšťanky žhne vnitřním světlem: září mezi šupinami, z šestnácti očí, z černé rány. Jasně. Jasněji. Annu to světlo pitvá,

rozřezává na součástky, krájí jako cibuli na hnědé osmažené kousky —

Všechna voda ve vaně se rázem změní v páru. Anna s výkřikem uskočí, opářená, a svět zapadne do svého obvyklého nahoře a dole.

„Á,“ vzdychne mimozemšťanka a osahá si bok, na němž se rána stáhla do jizvy jako namalované uhlem. „Myslím, že jsem se zachránila.“

„Do hajzlu!“ Anna kvičí a cáká si studenou na obličej.

„Namaž si to něčím.“ Vetřelec si z jizvy vyškubne zlomenou šupinu. „Prý to pomáhá.“



Anna sestaví sms se žádostí pro domovníka, aby volal policii, když mu od ní do deseti minut neprijde další zpráva, ale neodešle ji, protože je jí to vlastně jedno. Poklekne zpátky k vaně.

„Tak,“ navazuje diplomatické vztahy s jiným světem. „Co to má kurva znamenat?“

„Někdo mě postřelil. Potřebuji tvou pomoc.“ Mimozemšťanka se jí dívá do očí, jednou hlavou do každého, další dvě hlavy drží stráž, čtyři šetrně ošetřují ránu. „Měly bychom uzavřít spojenectví.“

„Jo,“ přisvědčí Anna bez váhání. „Pomůžu ti. O co jde?“ Paráda: má možná skutečnou, ale spíš halucinační náhradu za svoje problémy. Ať je tahle potvora schizofrenní metafora dávného traumatu, nebo živý vetřelec, Anna se s ní sveze. „Ale mám podmínky, Ká. Budeš mluvit naprosto jasně. Žádný tajenky. Já se zeptám, ty odpovíš. Viděla jsem *Ztraceni*. Každý mlžení prokouknu.“

„Znáš příběhy?“ Vetřelec zakrouťí jeden krk do spirály, asi radostí. „Výborně. Jsi předpřipravená.“

„Jak se jmenuješ?“ Anna nabere vzorek mimozemské krve. To je ale předvídavost: může ho poslat do 23andMe a získat důkaz, že je to skutečně vetřelec. Nebo dostane aspoň omluvu a peníze zpátky.

Mimozemšťanka vysloví své jméno v několika slabikách přes sebe: „Ssrinsahautha-ku-Ssraaa.“

„Takže Ssrin,“ rozhodne Anna. „Já jsem Anna Sindžariová.“

„Těší mě, Anno,“ řekne Ssrin a ocasem rozlomí miskou na mýdlo. Jednou hlavou prozkoumává nádoby stejného šampónu „Zkrocené kudrny pro barevné ženy“, který Anna kupuje ve velkém ne proto, že ji rasový diskurs amerického šamponového marketingu uznal za barevnou ženu, nýbrž proto, že ve večerce na rohu ho mají vždycky ve slevě.

„Kdo tě postřelil?“

„Vyznavači Angra Mainjua,“ odpoví mimozemšťanka a našťavaně se kousne jednou hlavou do sousedního krku. „Přeložilo se to správně? Střelil mě někdo zlý. Objektivně zlý.“

„Jak můžeš tvrdit, že objektivně?“ Celou vysokou psala na televizní fóra fanouškovské teorie o Aktech X. Naučilo ji to pokládat haldy doplňujících otázek. Dodnes chová hlubokou zášť k některým přispěvatelům, kteří jí občas vytanou na mysli, a ona vykvikne jako příšlápnutá kočka.

„To je složité,“ řekne Ssrin. „Existuje způsob, jak posoudit něčí duši.“

Anna vystartuje. „Jak to funguje?“

„Sebere vzorky morálních událostí ze světočáry dané osoby a propočítá jejich valenci na spektru etických rámců.“ Ssrin zakrouť pokousaný krk jako hadici. „Z několika obecných hledisek posoudí, jestli jsi dobrá nebo zlá.“

„O těch hlediskách rozhoduje kdo?“

„Vesmír.“

„Ale žít se přece dá různě. Mimozemšťani nemůžou mít stejný dobro a zlo jako my, nemám pravdu?“

„Nemáš,“ prohlásí Ssrin úsečně. „Je dobro a je zlo. Nemění se. Jenom je nahlížíme různou optikou.“

„A ty poznáš zlo?“

„Ano.“

Tak proč se chce sčuchnout zrovna s Annou? Copak o ní ta zkouška nezjistí pravdu? „K čemu mě potřebuješ?“

„To je snad jasné.“ Hlava zkoumalka si hraje s víčkem šampónu, otevírá a zavírá, otevírá, zavírá. „Prokoukla jsi moje maskování. Třeba prokoukneš i to jejich. Těch, co po mně jdou. Najdeš mi je. A já je zabiju.“

„To zní nebezpečně,“ nadchne se Anna. Otázka, proč je tak bystrozraká, může počkat. Tenhle hlavolam rozebere později.

„Můžu ti zaplatit,“ nabízí Ssrin.

„V penězích?“ zbystří Anna. Víte, co rozhodně není halucinační reakce na trauma? Hromádka prachů. „Máš peníze?“

„Pár milionů v různých měnách.“ Konečně protáhla hlavu do šampónu. „Na lodi jsem měla střímozek, hrál si s trhem. Dnes umřel, když jsem přišla o loď, ať je mu země lehká. Ale k účtům přístup mám.“

„Tobě sestřelili loď?“ Takže nemá kde bydlet. „Přispěješ na činži?“

„Akh! Fuj!“ Hadí hlava ochutnala šampón a chce ven, ale uvízla v láhvi. Marně s ní mává, cáká Zkrocené kudrny na ostatní hlavy a na Annu. Její překladač všechno věrně tlumočí. „Ble!“



Chuť svézt se s tím Annu v noci přejde.

Probudí se se zlověstným pocitem naprosté a nakažlivé hrůzy: a tady ve tmě je Ssrin, rovná jako figurína ve výloze, hlavy zamrzlé v bodlákové kouli dokonalé ostražitosti. Rozeklanými jazyky ochutnává vzduch. Na hada má velké oči, šestnáct velkých očí v malých hlavičkách, k sežrání jak od Pixaru; akorát že panenky jsou dvojité na způsob sépie, drobné osmičky, naprosto nelidské.

Anna leží ztuhlá v noční můře zdrcena vědomím, že ta potvora je zrůda, buď proklet každý, kdo ji vidí, omyl, který by si vesmír přál napravit. Na Ssrin je něco děsně, strašně špatně. Zlo, jakému rovné se v lidských dějinách ještě nezjevilo. Ani deset tisíc let násilí a genocid nestihlo vzbudit takový nepojmenovaný strach jako cizinka s hadími hlavami, jako tenhle vetřelec.

Otec chtěl z Anny vychovat dobrou muslimku, nepřítele Sata-nova, jenže Satan má i starší jména. Serhang miloval zoroastriánské eposy: „Původní náboženství Kurdů,“ říkával Anně. „Ty příběhy si musíme pamatovat, i když je nečteme ve fársí.“ Takže se Anna, protože je taková, hned rozhodla stát zoroastriánkou. Jako tolik rozhodnutí, ani tohle nedodržela. Matka její matky Khadže byla jezídka a ze Sindžaru odešla, spíš ji vyhnali, protože konvertovala

k islámu, aby se mohla vdát za Annina dědečka. Jezídi si jinověrce neberou a k jezídství nikdo nekonvertuje. Malá Anna měla v tolika vírách zmatek. „Něco nás spojuje,“ řekl jí otec, „Kurdy, zoroastriány i jezídy. Všichni ctíme oheň.“

A jak jasně plál! Jaké to byly příběhy! Zoroastriánský epos Šáh-náme, Angra Mainju jako kořen všeho zla, s nímž je nutné bojovat. Tak pravil Zarathustra.

Vyžnaváci Angra Mainjua, řekla Ssrin. Co to má kurva znamenat? Proč by její translátor přinatrefil zrovna na Angru Mainjua, zoroastriánského Satana, pokud nechtěl vyjádřit představu oddanosti absolutnímu zlu?

A odkud mimozemšťančin translátor ví, jaké báje Anna v dětství poslouchala?

Třeba je Ssrin na správné straně. Třeba stojí proti zlu. Anna ví, že to není záruka budoucího hrdinství. Annina matka a otec a bratr byli hrdinové. Udělali, co bylo správné. Anna ne. A přežila. Přežila na rozdíl od svého otce a bratra. Žila s tím. Její matka to nedokázala.

Po stěně za Ssrin vyběhne šváb. Mimozemšťanka vystřelí jednou hlavou a *sst*, šváb je fuč, jaké s tím štráchy. Spokojeně zasyčí jako parní topení.

V pohodě, ujišťuje se Anna. Má prachy a hubí škůdce. Dobrá spolubydlící.

Tím začne ta pravá hrůza.

KAPITOLA DRUHÁ

„Anno,“ vyzvídá domácí, „k vám se někdo nastěhoval? Ta ženská, co má denně stejnou teplákovku? Podnájemníci jsou proti pravidlům.“

„To je,“ kucká Anna, „sestřenice z Kurdistanu.“

„Hmm,“ protáhne ostražitě domácí. „Uprchlíci?“

„Její rodina prodala pozemky Chevronu. Ropný prachy. Je ve vatě.“ Zvedne oba palce. „Cajk.“



„Musíš se mnou zůstat ve spojení,“ prohlásí Ssrin a mírnýx týrnýx kousne Annu rovnou do krku.

Tesáky zajedou chladně a čistě jako dutá jehla. Ssrin je rychlá jako oheň a Anna nemá čas ani nadskočit leknutím. Mimoszemšťanka divně orgasmicky zasténá a Anně vstoupí do krku něco studeného. Později jí dojde, že slastný vzdech: vložit implantát je pro Ssrin jako vstříknout jed.

Ssrin Anně pomůže ošetřit dvojvpich obvazem, syčí a odstrkuje jí ruce.

Anna teď má v šíji kovový korálek. Vklíněný do páteře. Umí jí v hlavě bzučet Ssrinovým hlasem, a když Anna šeptne: „Ssrin, to jsem já,“ dovolá se až k jejímu sluchu. „Komunikační korálek,“ vysvětluje Ssrin nad drhnutím vany. Pucuje krev houbou v každé ruce a čtyřmi hlavami omotanými papírovými ručníky.

„Annální korálek,“ vypadne z Anny, sama neví proč.

„Co?“

„Strčíš korálek do Anny, takže je to... Nech to plavat.“

Ssrin se otočí jednou hlavou na jinou. „Tak. Teď vidím tvýma očima. Chci, aby sis šla po svém jako vždycky a okamžitě mi dala vědět, kdybys narazila na jiného vetřelce.“

Jak jako, šla po svém? chce se Anně namítnout. Já nemám nic než tebe.

„Jaká je pravděpodobnost, že do něj prostě jen tak náhodou vrazím?“

„Dost vysoká. Budou lovit na mojí světočáře, která je teď spletená s tou tvojí. Na naší sdílené trajektorii spočívá dostatečná narativní váha, aby se reálně fyzikálně projevila. Náhody ti je budou přihrávat do cesty.“

„To je volovina,“ prohlásí Anna a zabalí vzorek Ssrininy krve k odeslání do 23andMe. „Na náhodách není nic nahodilého. Jsou deterministický chaos. Není co přihrávat.“

„Ale rozhodování přihrát jde.“ Ssrin jazykem se zájmem očuchává odtok z vany. „Běž se rozhodovat.“

„No jo, už jdu. Něco tam potřebuješ?“

„Nakup flákotu!“ nařídí Ssrin. „Mám žaludek průzkumníka, strávím všelico, takže i vaše jídlo. A dělám boží bifteky. Hovězí, jehněčí, rybí, knižní!“

Dva týdny a šest dnů Anna chodí jako v snách a ohání se Ssrinovou kreditkou. Černou visou na jméno ERIN C HOFFAKOOSTA, což je docela jako Ssrinsahautha-ku-Ssraaa, aspoň pro baristu ve Starbucks. Teď si dovolí nakupovat v Trader Joe's. Kupuje tolik masa, až jí pokladní přezdívá Zabijačka. Ssrin smaží na pánvi, po čichu si vybírá koření a sype je ze skleniček ovinutých krky. Anna nedokáže uvěřit, že Ssrin stráví pozemskou stravu, a Ssrin jí vykládá něco o vesmírném původu aminokyselin a cukrů, že její žaludek funguje jako hodně pomalý hrnec a všechno vydusí do podoby, která její biologii konvenuje.

Anna si může dovolit chodit mezi lidi, což prakticky neudělala od vysoké, kdy se samou zlostí nedovedla rozmyslet, jestli rebeluje proti Americe, nebo svému vychování. Chodit ven je pruda. Zkouší

balit, ale nejde to: nemůže dostat z hlavy, co by tomu řekla její matka, nebo jestli jsou všichni přitažliví lidi vetřelci. Tak trčí doma.

Ssrin ráda spí ve výšce, ovinutá okolo tyče nebo police. Anna do futra v kuchyni a v ložnici zapře hrazdy; jsou dost blízko u sebe, aby Ssrin dosáhla z jedné na druhou.

Ssrin miluje televizi. Jednou hlavou kouká Anně přes rameno na Netflix na laptopu, jenže to jí není dost, dožaduje se dalšího okna a v něm běsných kazatelů na YouTube. Souběžně levou rukou scrolluje na Annině telefonu a v pravé drží rozečtenou knihu. Slyší audio na Annu příliš tiché, takže není úplně jasné, kolik žvástání a valení sjíždí souběžně. Nasává to jak houba.

I přes tohle všechno nechává pár hlav na stráži. „Přicházím z nebezpečných končin,“ řekne k tomu. „V lidech se vyvinula důvěra vůči blízkým a strach před cizími. U khai je to jinak. Kolemjdoucí cizinec není konkurenční zájemce o tvoje teritorium, můžete spolu nezávazně obchodovat. To soused baží po tvém lovišti. To přítel tě může zradit.“

Přítel. Anna se může opřít o smyčky hadího těla a připadat si — no jo, přízněj to — připadat si šťastná. Každý den se dozví něco úžasného. A není pozadu s nájmem.

Roman nevolá. Anna pohrdá sama sebou a stalkuje ho na Twitteru, Ssrin jí jednou hlavou kouká přes rameno. „Chystáš se spáchat atentát na novou partnerku svého druha? Střez se toho. Přivodíš si zkázu.“

„Co ty můžeš hergot vědět o chození?“ ohradí se Anna. „Odstřelím, koho budu chtít.“

„Vím všechno. Viděla jsem romantické komedie.“

„Všechny?“

„Nechala jsem si je předžvýkat. Zhltna jsem tráveninu.“ Ssrin olízne Twitter feed na Annině telefonu. „Prožíváš teď s Romanem období odcizení, než se usmíříte a budete mít svatbu?“

„Tak to v životě nechodí.“

„Mohl by to být případ lovby.“

„Čeho?“

„Odtáhneš se od něj, jen aby ses nechala zase přitáhnout. Nebo uteče on a ty ho pronásleduješ.“

„O čem to meleš?“

„Vy nemáte lovbu? Nepřekládá se to?“ Ssrin překvapeně prohne krky. „Fakt ne?“

„Něco slyším, ale to slovo nedává smysl.“

„Jedna ze sedmi velkých vášní. Potom to vysvětlím. Proč jsi cítit po slzách? Koupala ses dneska? U nás se vyvinul koupací instinkt, aby překryl pachy. Vy lidi ale možná potřebujete ty svoje mastné feromony, abyste přitáhli druhá. Třeba by ses měla naložit do obnošeného šatstva plodnějších žen.“

„To ses táhla celou tu dálku na Zemi, abys čuměla na naše romantický komedie a žvanila kraviny o naší osobní hygieně?“

„Zajímá mě kolektivní nevědomí neupoutaného druhu.“

To zní skoro jako pravda. Ssrin tráví celé dny svinutá v Annině bytě, dívá se na filmy a čte knížky. Navzdory své pažravé pozornosti čte zoufale pomalu. „Nebud' tak sebestředná,“ odsekne, když jí to Anna vyčítá. „Jsem predátor útočící ze zálohy. Moje tělo chce viset na stromě a koukat po pohybu.“

„Tak bys mohla přepadnout ze zálohy konec tý knížky. Jak to, že se s čtením tak couráš?“

„Můj mozek nekonstruuje geometrii ani barvy jako ten váš.“

„To je jedno. I když máš jiný oči, svět je svět, barvy jsou barvy, slova v knížce se nepromění —“

„Ale houby. To, co vidíš kolem sebe, není světlo, které ti dopadá na oči. Vaše oči stojí za starou belu. Miniaturní dírkové kamery. Váš mozek si ale vyvinul triky, jak z toho čurku dat vystavět použitelnou halucinaci. Protože je vaše prostředí obvykle konzistentní, z několika málo neměnných předpokladů je snadné doplnit mezery. Většina z toho, co právě vidíš,“ olízne Anně oční bulvu, což je eklhaft, „je nervová postprodukce. Sám tvůj zrak je optická iluze. To jsi nevěděla? Neučí vás to ve škole?“

„Chm.“ Anna zamrká. „Ne, to mě neučili.“

„Když si nemůžete promluvit s jiným druhem, asi není tak důležité znát vlastní limity a zvláštnosti. Proto je tolik z vašeho umění lidskotriumfální slátanina.“

„Jdi se bodnout. Máme svoje triumfy. Letěli jsme na Měsíc.“

„Khaj se na měsíci vyvinuli. Vajíčka jsme katapultovali na nebe dřív, než jsme měli jazyk. Tenkrát nám to přišlo jako dobrý nápad.

Trefit oplodněným vajíčkem jedno z těch světýlek na obloze a mladí se vylíhnou na nedotčených lovištích.“ Ssrin kmitem jednoho ze svých čtyř palců otočí stránku. „Ale k věci. Abych mohla číst, musím v softwaru emulovat lidskou optiku a neurální postprodukci, potom text přeložit a nakonec si dohledat všechny ty zapeklité kulturní odkazy. A to nějakou dobu trvá.“

„To snad nemáš, jakože, mimozemský superpočítač?“ nadhodí Anna na základě svých ostudně kompletních znalostí science fiction. „Neskutečně rychlý a mazaný? Aby to udělaly za tebe?“

„Areteia stanoví neoduševnělému myšlení meze. Zkonstruovaná struktura nemůže myslet jako struktura přirozeně vyvinutá. Scházejí jí hlubší pohnutky.“ Ssrin to nerozvede, jen dodá: „To je zákon. Tak je psáno. Od počátku času.“



V newyorských tlačenicích Anna žádného jiného vetřelce nezahlédne.

Jak to Ssrin vysvětluje, je kamufláž mentální trik, nějaká kognitivní mystifikace, a kromě Anny ještě nenarazila na nikoho, kdo by ji prokoukl.

Takže jsou v příběhu o nepravděpodobných partácích.

23andMe jí pošle genetickou zprávu o Ssrinině krvi. To jste nežrali: Ssrin je úplně normální lidská žena, nesnáší laktózu, je hračiční superdegustátor a hrozí jí rakovina prsu. Její přestrojení zahrnuje i krev.

„Ježíšikriste,“ uleví si Anna a zaklapne laptop. „Vždyť ani nemáš prsa.“

„Mám si je opatřit? Byla bys klidnější?“

Anna nepozná, jestli to měl být vtip. „Ne.“ Ale připomene jí to, že si teď může kupovat podprsenky, které sedí.

„Já vím, proč dovedeš prokouknout operantní kamufláž,“ praví Ssrin obtočená kolem teplovodní trubky, kde pověšená hlavou dolů louská Alchymistu. „Jsme v serenduře.“

„Sere co?“

„Ha.“ Dvě její hlavy na sebe civí a pohupují se nahoru dolů, což musí být něco jako smích. „Translátor si zase vymýšlí slova. To by

mě zajímalo, jak ten bazmek funguje. Tak serendura je něco moc dobrého. Největší ze sedmi vášní, podle mě. Pomáhá tvoji duši ukrýt moji.“

„Cože?“

„Moje duše je schovaná za tvou,“ opáčí Ssrin, jako by nebylo nic jednoduššího. „My dvě jsme shodné. Já se vejdu do tebe a ty do mě. Proto nás nevystopovali: jejich čidlo nás nedokáže oddělit. Hledají mě a najdou tebe. A proto prohlídneš mou kamufláž. Jsi pod ní, se mnou, protože jsme si podobné. Krev pozná krev a zub pozná jed.“

Schovaná za... Tak počkat! „Znamená to, že ten, kdo tě postřelil, přijde zabít mě?“

„Ne, ne.“ Ssrin plácne ocasem o strop, až soused nahoře dotčeně vyjekne. „To znamená, že dokud si budeme blízko, v narativním smyslu, jsme pod ochranou obě. Nepůjde nás rozlišit jako oddělené entity.“

„V narativním smyslu? To jako že svět je simulace?“

„Vesmír není simulace,“ odvětlí Ssrin. „Vlastně dělá hodně pro to, aby nebyl.“

„Co?“

Ssrin to nevysvětlí.

—

Roman pošle textovku:

Jednou musíš začít žít.

Najdi si pomoc, prosím.

Měl jsem tě opravdu rád. (Ale tím myslí, že ji miloval.)

—

„Tak co si myslíš o lidech?“ zeptá se Anna při každovečerním výlechu u piva. Pije IPA desítku a pokládá otázky. Ssrin se zavrtí a dělá mimozemšťanské úkoly. „Jakože ty jsi pro mě hustá hydra zkrížená s kentaurem. Co jsem pro tebe já? Třeba... sexy lemur z noční můry?“

„Mm.“ Přemýšlí o tom nezvykle dlouho: možná nahlíží do Humanpedie. „Naše druhy jsou vzdáleně kbiotické. Dýcháme kyslík,

máme obratle, tělo plné vody. Máme specializované tkáně a centralizovanou nervovou soustavu. Naše buňky se replikují digitálně, ne analogově: informace uchovávají zakódované v polymezech, jako DNA. A hlavně máme buňky, ne třeba červenou břečku z kyseliny sírové a uhlíku. Obě jsme homochirální — naše enantiomery ztratily symetrii už v evolučním pravěku. Dokonce sdílíme pár aminokyselin: glycin, alanin, kyselinu glutamovou. Nic překvapivého.“

Tak jo, Ssrin. „Tohle všechno víš, protože nás studuješ?“

„Musela jsem přece vědět, jestli jste k jídlu,“ odpoví Ssrin. Prudce čpí savem a citrónovým lysolem, v nichž se za užití desítek vatových tyčinek koupe. Anně z její řeči běhá mráz po zádech. Mluví hladce, žádné *emm* a *jakože*, nezadrhává: neuvědomíte si, jak potřebné a lidské tyhle zvuky jsou, dokud nezmizí. Za tímhle nádherným umělým hlasem není lidský dech ani lidské váhání. Jen zvuk maličkého jazyka a cvakání sklápěcího tesáku.

„Zkus to jinak,“ navrhone Anna. „Bez chemie.“

„Chceš zobecnění,“ prohlásí Ssrin, „Protože nuance složitosti tvůrč mozku nepobere.“

„Přesně tak.“ Horlivě přikyvuje. „Zobecni mě.“

„Jste druh nohatých maratonců, kteří se umějí potit a něčím házet. Rádi se díváte, jak jiný šuká. Před pár miliony let jste vyvinuli kulturu v podobě technik přežití, a kdo si ji osvojil nejrychleji, mohl mít nejvíc dětí. Mozek se vám začal nadýmat a reorganizovat na kulturní učení. Vývoj kultury a vývoj mozku se poháněly navzájem. Mozek vám nakynul, jak mohl, než vyčerpal kalorický výdej matky —“

„Já myslela, že větší by neprošel pánví.“

„Mýtus, pokud mohu soudit. Můžete mít mnohem vlnadnější boky. Neskákej mi do řeči. Jste naprogramovaní na malé skupiny, takže veškerá organizace lidských záležitostí degeneruje v obchodování s mocí a šíření klepů v rámci zvládnutelně nepočetné elity, bez ohledu na to, co je v sázce. Máte dva zdroje autority — dominanci a prestiž —, které vstupují do zajímavých konfliktů. Něco vás většinu vyhladilo, takže jste hodně inbrední. Navzájem podobní. Vaše maso voní úplně stejně.“

„Ne,“ hádá se Anna. „To je všechno?“

„To je všechno.“

„Nejsme nevšedně neústupní? Nejsme obzvlášť rozmanití? Vynalézaví? Zvídaví? Ochotní riskovat? Mistři improvizace a přeborníci v překonávání překážek?“

„Ne,“ řekne Ssrin a překříží dva krky na znamení nesouhlasu. „Jste mistři běhu a přeborníci v příbuzenské plemenitbě.“

„No díky,“ zavrčí Anna. Samotnou ji překvapí, jak si připadá odvržená. Myslela si, že už tak má o lidech dost nízké mínění, ale to aspoň vycházelo z vlastního hnízda. „Pamatuješ, jak jsi mluvila o kolektivním nevědomí neupoutaného druhu? Tvůj překладаč to neformuloval moc jasně.“

Ssrin se chvíli rozmýšlí, což je v jejím případě doba jednoho nádechu. Všechny její hlavy dýchají současně, unisono: jedny plíce, domyslí si Anna.

„Přišla jsem vás studovat, protože Exordia ještě neupoutala vaše duše.“ Anna se narovná tak prudce, až si vycákne pivo do klína, a obrátí k Ssrin svoji přerostlou, inbrední, porno hltající hlavu. „Duše? To jako nesmrtelný duše? Ty existují? Jakože jako něco z *Evangelionu*?“

„Ten seriál jsem sjela,“ řekne Ssrin zamyšleně. „Byl krapet řvavý. Ano, máš duši, ale není, není mystická. Je to stín vržený do areteie fyzickou činností mozku. Tvůj mozek vytváří symbolické abstrakce světa, abys mohla mít myšlenky, aniž je reálně uskutečňuješ. Dává to smysl?“

„Jasně.“

„Stejně tak areteia vytváří symbolické abstrakce tvých voleb. Ještě mě sleduješ?“

„Počkej. Areteia?“

„Ano. Říše ctnosti a smyslu. Její protiklad je archea, materiální svět.“

„Hustý. Dualismus. Takže duše je něco jako souhrn všeho, co mozek udělal?“

„Spíš ztrátová komprese, ale zhruba ano. Duše je obraz všech voleb, co jsi učinila, a důvodů, proč ses tak rozhodla. Protože příběhy popisují, jak dělat rozhodnutí, příběhy vyjadřují duši a duše sestává z příběhů. Jako se z DNA stane protein a z proteinů DNA — Počkat, tohle neumíte, že ne? To je jedno. Zkoumám příběhy, abych našla rysy lidské duše.“

„Sleduju tě. Ženu se jako ohař. Tak jak jste přišli na tu areteiu?“
Ssrin otočí stránku zároveň v obou knihách, které čte. „Jakou popkulturní metaforu chceš?“

Anna se ušklíbne. „Neprud.“

„Když o ni budeš škemrat později, ponížíš se.“

„Budiž. Matrix.“

„Dobře. Představ si fyziku jako základní kód vesmíru.“

„Brnkačka.“

„Teď si představ druhý soubor zákonů. Zvláštní případy, které mají větší moc než obyčejná realita.“

„Jako město za stannýho práva.“ Jako když Alí Hasan Madžíd zatrhnul v „zakázaných oblastech“ Kurdistanu lidi.

„Hotový ohař,“ vysloví Ssrin způsobem, který Anně naznačuje, že hádá až příliš dobře. „Spíš jsem čekala, že řekneš: Jako skriptovací jazyk. ‘Areteia je zákon mimo fyziku, jejím úkolem je rozpoznat vědomí, dát jim požehnání a udělit zvláštní privilegia — právo omezené akauzality tomu říkáme. Ty bys řekla skutečná svobodná vůle. Bez areteie by vesmír ovládly bezduché samoreplikující optimizéry. S areteiou vesmír patří tvorům s duší. Tvorům, kteří přemýšlejí, jak si areteia přeje.“

„Fajn. Boží.“ Anna většině z toho rozumí. „Mozky jsou magický. Areteia brání bezmozkům, aby nás přechytračili.“

„Nejsou magické ze své podstaty. Myslí jsou od přirozenosti monistické — čistě materiální. Nepotřebují areteiu, aby fungovaly. Architekti ale chtěli mít náš vesmír trochu dualistický.“

„Architekti?“

Ssrin čuchá k Anninu pivu, oddaluje odpověď. Žádné z jejích hlav pivo nechutná. „Tak. Bohové Akatalepti.“

„To nemůžeš nechat jen tak nakousnutý, Ssrin.“

Hadí hlavy se v rozčilení poperou, tesáky vyceněné. „Je to takhle. Na počátku byla Svoboda a všechno se mohlo stát čímkoli. Nic nepotřebovalo nic jiného, takže nic nic nechtělo a všichni byli stejní.

A Architekti řekli: Budiž Nerovnost, první pravidlo, ať se stejnost všeho rozpadne v pole rozdílů, jež zveme vesmírem.

A Architekti pohlédli na svůj všehomír a spatřili, že jednou dá povstat sebereplikujícímu životu, který sám sebe optimalizuje

k požírání a ničení veškeré konkurence, až vesmír ovládnou totální kreténí. Tak Architekti pravili: Budiž areteia, v níž uchováme žádoucí a objektivní podstatu Dobra a Zla. Aby mnohý život vzkvétal.“

„Do prdele!“

„Právě tam se to poroučelo. Areteia nebyla dobře vymyšlená. Ti bohové se naprosto nedokázali shodnout na přesné podobě objektivní morálky.“

„Jako lidi.“

„Ne!“ Ssrin d'obne Annu do nosu. „Nebyli jako lidi! Na to nikdy nezapomínej. Nechápeme, o co Akataleptikům šlo. Osobně si myslím, že postavili vesmír, aby z něj něco vzešlo. Areteia ohlídá parametry, jako experimentální protokol.“

„Co?“ hlesne Anna. Její polotemný byt se najednou proměnil v profánní chrám univerza. „Co chtěli vytvořit?“

„Nevíme. Sami to možná nevěděli. Žádný přístroj v dějinách času, konvenční ani aretaický, nedohlédne za horizont událostí, který cloní první okamžiky vesmíru. V nejdálnějším bodu, kam vidíme... No, to už byli Architekti mrtví.“

„Mrtví?“ Bůh je, a je mrtvý.

„No jo. Areteiu sflikovali, i když se ještě nedohodli, co má vlastně dělat, a než to dokončili, s velkou slávou strašlivě umřeli. Podle některých to byla občanská válka. Podle jiných je pohltila hrůza novorozeného vesmíru. Někdo věří, že se jim dostali na kobyliku nepřátelé odněkud z bohokraje mimo náš kosmos. To je teď jedno.“ Ssrin se olíže jako kočka, jednu hlavu po druhé, aby se uklidnila. To je teď jedno. „Areteia tudíž není dodělaná. Je plná chyb. Katastrofických chyb.“

„Jako třeba?“ Anna si otevře další pivo. Tohle je hlína, utajená pravda o vesmíru. Jako máminy zoroastriánské příběhy. Jenže tyhle možná Anně skutečně pomůžou, až je bude potřebovat.

„Rozhraní mezi areteiou a obyčejnou fyzikou je nezabezpečené.“

„A?“

„A tak se dá zneužít. Přemisťovat věci rychleji než světlo zkratkou přes morální rozvody. Výpočty vpichovat zakázanou fyziku do živých mozků. Umění operance, které sama provozuju: sestav

správné myšlenky, vnuť vlastní duši patřičnou konfiguraci, a můžeš fyzice vnutit svou vůli.“

„To nezní zas tak strašně...“

„Duše zkopírované a zotročené, aby řídily stroje — æshadi, naši je dělají. Evoluční selekce patologických psychologií, které dove-
dou využít trhliny v aretaickém zabezpečení. Zbraně, co své oběti odsoudí k peklu. Celý druh upsaný věčnému utrpení v poroucha-
ných zásvětních rozvodech, protože areteia jim drtí duši.“

„To mě poser,“ hlesne Anna. Zkusí si představit, že její duše běží na JavaScriptu. Rozklepe se z toho tak, až jí kotníky zkřížených no-
hou křísnou o sebe.

„Jo. To mě poser. Přesně tak to všichni říkali na konci Zástavy, když se to rozneslo po celé civilizované galaxii.“ Ssrin se zasměje. Je to temný zvuk prostý vši naděje, zato jízlivý. „První aretaickou observatoř postavili moji předkové. My jsme první viděli, jak are-
teia extrahuje a nahrává duše, když je smrt pomalu vypárá. My jako první objevili sedmero posmrtných konstelací zavinutých do dal-
ších rozměrů vesmíru. Nebo aspoň první, kdo o tom řekl ostatním.“

Posmrtných. Po smrti. Je to pravda. Život může být věčný.

Průser. Anna ani za nic nechce žít věčně.

„Sedmero posmrtných životů,“ opakuje. „Proto je sedm velkých vášní? Jako ta serendura, cos o ní mluvila? Jedno zásvětí za každou vášně?“

„Co já vím? To může být náhoda.“

„Ty to nevíš?“

Ssrin pokrčí rameny a hlavy se jí zhoupnou. „Kdybych to po-
trebovala vědět, zeptám se mateologa.“

Než se Anna odhodlá k dalším dotazům, dopije pivo do dna. „Co je ta Exordia? Co to znamená: Exordia neupoutala vaše duše?“

„To jsou ti, co mě chtějí zabít. Exordia vládne galaxii. Upoutá duše všech svých poddaných.“

„To je zlý. Jak vypadají ty pouta?“

„Je to narativní vězení. Vnutí oběti mýtus nadřazenosti Exordie. Udělá z nich...“ Ssrin hledá slova. „Udělá z nich předměty příběhu. Exordia je aktivní subjekt. A čím víc života v galaxii Exordia upoutá, tím víc se v ní ten příběh přiblíží reálné skutečnosti.“

„Do prdele. Oni sem vlítnou?“

„Jednou určitě. O vaší planetě vědí, ale zatím o ni nestojí.“

„Týjo...“ Anna se třese. Protože to konečně přišlo. Po tom chlapovi v červeném baretu, krvi a mozku na horském sněhu, po prokřičených nocích neodbytných vzpomínek, provrčených dnech *problematického chování a potřebuje využít svůj potenciál*. Její chudáci adoptivní rodiče Shannonovi po ní se sepjatýma rukama pokukují od jídelního stolu, připraveni chápavě s ní probrat další ředitelskou důtku.

Po tomhle všem si vysloužila roličku v příběhu přežití lidského rodu. Už nebude muset splácet dluhy, přijít na kloub vztahům nebo se vrátit do Kurdistanu odčinit hříchy.

Místo toho jí stačí zachránit svět.

„Co můžu udělat? Myslím kromě toho, že mám najít... Hele, jak vlastně vypadají, ti Exordiáni?“

„Přesně jako já,“ řekne Ssrin a dvěma hlavami otočí stránky. Rukama nemůže, protože má pěsti opřené o boky. „Patřím k nim. Jsem khai z Khasu, měsíce planety Vsatyr, která obíhá Sahanu, trůnní hvězdu Exordie. Dej sem další knížku.“

Ssrin není průzkumník. Je odpadlík. To je... bomba!



Anna omylem (přísahá, že to byl omyl) přidá k červencovému nájemnému dvě nuly. Domácí požaduje, aby přestala dealovat drogy. „To je čistý!“ dušuje se Anna zatlačená na schodech do kouta s taškami nákupu. „Moje... kamarádka mi dala něco do začátku a já investovala do, mm, ropných derivátů.“

„Jestli mi chcete prachama ucpat hubu,“ řve domácí přes kníry a hrozí pěstí, „já se zkorumpovat nenechám! A koukejte ji zapsat, nebo vám vypnu elektriku!“

Když sepisují nájemní smlouvu na jméno ERIN C HOFFAKO-OSTA, Ssrin Anně soudružsky ovine hladký krk kolem ramen, podívá se na ni ze dvou stran (dvě černé zmije pohupují hlavičkami do rytmu The National v plechovém podání iPhoneu) a řekne: „Už to je moc dlouho. Agent Exordie, co po mně jde, nevystřikuje hlavu. Musíme ho nějak vylákat.“

„Na něj!“ Anna je celá žhavá, jak může být jen žena vyhnaná z domova sarinem. Dospělost jí začala v sedmi letech invazí vetřelců za řevu Saddámových helikoptér. Tohle pro ni není nic nového. Je ochotná vsadit všechno, protože v jejím životě od té první invaze vetřelců nic nepůsobí skutečně. „Jak vylákat?“

„Potřebuju, abys mi něco přinesla z lodi. Já se tam nemůžu ukázat.“

„Neříkala jsi, že ti loď rozstříleli?“

„Je uzemněná, ale komplet. Trefili ji kognicidní hlavicí, takže už nemůže počítat. Ale artefakt, který chci, je uložený v nákladovém prostoru, kam se dostaneš mechanicky.“

„Na co to je?“

„Jsi nějaká zvědavá, Anno.“

„Postřeh.“ Štouchne Ssrin do šupinatého podbříšku, kde nemá pupík, neboť se vylíhla z vejce. Břicho nemá o nic měkkí než zbytek těla, žebra obíhají dokola jako pružné obruče a šupiny jsou tu snad ještě silnější než jinde na krunýři. Tělo evolučně vyspělejší než to Annino, které si dosud myslí, že má čtyři nohy a měkkým břichem míří k zemi. „Co je to za věc, pro kterou půjdu?“

„Ladomora?“ Ssrin se pohladí po vánočce krků. „Takový senzor. Rozloží morální událost na její vlivy. Jestli jsi někomu pomohla za cenu vlastní újmy, ukáže mi důvody toho altruismu.“

„Co s tím budeš dělat?“

„Chci vědět, co nás dvě svedlo dohromady. Jednu do příběhu druhé. Do serendury. Může to mít zásadní význam pro moji misi.“

„To jako že nás nesvedla náhoda?“ Anna se zeptá, i když ví, odjakživa ví, že nesvedla. Ssrin bylo souzeno ji najít. Jejím životu bylo souzeno dospět sem.

„Rozhodně ne. Něco si všimlo, jak jsou si naše duše podobné, a postrčilo nás k sobě. Chci vědět co.“

„Boží.“ Anna podrbe jednu hlavu v zátylku. Hlava zívne a odhalí rozkošné tesáčky — hlavy jsou do určité omezené míry autonomní. Mozek má Ssrin v hrbolu, kde se krky setkávají, ale hadi mají své vlastní nervové uzliny a základní instinkty, aby nemuseli čekat na povely ze štábu. Anna si namlouvá, že s touhle hlavou konkrétně navázala osobní vztah. „Kde máš tu loď?“

„Uložila jsem ji do klaudikace pod Central Parkem. To je něco jako bezedný pytel, nerde. Tobě stačí potopit se na dno Želvího rybníčku, já přes tvůj korálek pošlu vstupní kód a ty se klaudikací propadneš do lodi. Světla i vzduch by měly běžet. Během vyzvedávání tě povedu na dálku. Věříš mi?“

„Vůbec,“ prohlásí Anna, ale lže. Serendura. V srdci si je jistá: jejich příběhy jdou ruku v ruce.

Proč to překladáč nenazval prostě *osud*?

Ve vesmíru je sedmero vášní, vykládá Ssrin. Sedm vzorců, které se znovu a znovu opakují, ve všech druzích, po celém čase a prostoru. Proč tomu tak je, má různá vysvětlení. Ona nevěří ani jednomu. Jen ty vášně Anně vyjmenuje.

Lovba je vašeň honu za kořistí. (Předvede to hlavami: jedna druhé se vine po krku, natahuje se po ní rozvidleným jazykem. Druhá na poslední chvíli uhne.)

Pradžňa je osamělá vašeň. Touha po pravdě. Jediná hvězda ve tmě, která chce zjasnět.

Karytasis je sen všech učedníků. Vášně, která pojí žáky k učiteli. Nastává, když jedna duše mění mnohé a mnohé se mění k jedné.

Geastin na konci bolí a bez bolesti ji nelze skončit.

Hesper je hřejivé teplo nečekaného naplnění potřeby. Velkorysost od cizího. Láska od přítele. Je spojována s mlčením, s řečí beze slov.

Stek je ta vašeň, která gravitaci ukradla sílu. Jako ona přitahuje věci k sobě, aby se srazily a zůstaly jim jizvy ve tvaru nepřitele.

Serendura je z nich poslední a největší. Je to nezrušitelné pouto, jímž může být důvěra i závislost. Vydrží, ať o ni stojíš, nebo ne. Připomíná tu sílu, která k sobě váže kvarky: vzroste, když zatáhneš.

Každá vašeň, dodává Ssrin, je vztah mezi dušemi.

Duše jsou písmena, jež ta slova skládají.

V předvečer velkého průšvihů leží na střeše nad bytem a pozorují hvězdy.

„Kde je Sahana?“ Anna potáhne z tlustého jointu (Ssrininy fondy jí dovolují nakupovat indicu s vysokým procentem). „Kde jsi doma?“

Pokoušela se Ssrin přemluvit, aby aspoň trochu pozměnila kamufláž, aby nehulila na střeše s jedenatřicetiletou Kurdkou v džínách a tričku v podobě manažerky přes čtyřicet, ale Ssrin její nenápadný vzhled vyhovuje. Newyorčané si nevšimnou slušné ženy v šedém. Anna kdysi četla cosi o intersekční neviditelnosti: odlišnosti se sčítají, ne bílá a ne muž a ne divně nastrojená, to se v mozku naskládá, aby si některé lidi nezapamatoval, a proto se musejí černošky moc snažit, aby si jich feministky a antirasisti všimli, když jsou zároveň ženy a černé. Docela tomu věří. Na Annu zapomínají v jednom kuse. Dokud něco nepodělá. Pak sice nikdo neví, co je zač (že by Mexičanka?), ale rozhodně si ji zapamatují.

Ssrin bolestně vzdychne. Anna se k ní otočí, hadí krky má propletené do keltského uzlu, ruce na bříše, jedna druhou tiskne, druhá se pokouší uniknout. Anna v tom nemůže číst nic jiného než hluboký zármutek.

„Nikdy se nevrátím,“ šeptá Ssrin. „Khas. Tam bylo krásně. Ale já ho už nikdy nespátím.“

Annu to tak dojde, že se převálí na bok a položí Ssrin ruku na rameno. „Ani já nemůžu domů,“ pronese pateticky, a aby neobracela pozornost k sobě, dodá: „Povíš mi o tom víc?“

„Vyrostla jsem na horách. Všude čisto a chladno. Vzpomínám si, jak jsem se probouzela na spacím kameni pod novým sluncem. Jak jsem cítila ranní teplo a šla vyhnat chlad z těla dolů mezi kameny. Vzpomínám si, jak jsem se vyplazila ze zavodněné průrvy k ohni, hráz se otevřela a dala peřejím zařvat. V noci jsi viděla polární záři, která nikdy nezhasíná, a na nebi visel veliký svět Vsatyr. Jako vajíčko ze skořice a černých šupin, samý blesk. A na purpurových lukách jsme lovily býčky, Ssenenet a já: já je vystavila, ona zabila.“

Ssenenet. „Tvá matka? Sestra?“

„Sestra ze stejné snůšky. Je vzácné, když přežije víc než jeden. Ale když jsme pobily své sourozence, rodiče nám nedovolili obrátit

se proti sobě.“ Ssrin dlouze truchlivě zasyčí. „Nakonec to bylo na mně.“

„Ty krásu.“ Anna by jí ráda zvedla náladu. „Někdy si musíme na tripu promluvit o kosmickém smyslu. Funguje na tebe LSD?“

„Dovedu si udělat něco podobného. Mám na to žlázy. Každá moje hlava je specialista. Výslech, léčení, zabítí,“ Ssrin do nich šťouchá a ony jí láskyplně chňapají po prstech, „bojové drogy, operantní drogy, rekreační drogy, a zase zabíjení.“

„Na mě by působily?“

„No jistě, všechny. To jsem si zjistila, než jsem přiletěla. Na co by mi byly výslechové nebo smrtící drogy, kdybych je nemohla použít na domorodce?“

S dalším šlukem se Anně vrátí neodbytná otázka. „Jakou hraješ koncovku? Když ti zítra opatříme to, co chceš. K čemu to spěje?“

Ssrin trochu přitáhne uzly na krcích. Jeden had má vyklopené tesáky a škádlivě testuje reflexy svého souseda.

„Co by sis pomyslela, kdybych ti řekla, že kosmickou shodou náhod je údělem tvého druhu osvobodit galaxii?“

„Že kecáš. Inbrední pornoopi? Hovno. Nezachráníme ani sami sebe.“

„Jo. Učíš se. Příběh člověka je příběhem průměrnosti. Ale to je asi většina příběhů. Všude vládne průměr nebo medián; kdyby ne, nic by nedávalo smysl.“ Ssrin se začne rozmatávat. „Anno, na Zemi jsem přišla po stopě hodně starého příběhu, příběhu ze samého počátku času. Tvůj druh není výjimečný. Není k ničemu předurčený. Ale je opravdu hodně inbrední... a díky tomu dobře čitelný pro jeden typ analýzy. Vaše duše mají všechny stejný odstín. Poznamenal je stejný příběh. Ozývá se ve vašich mýtech, hodně hluboko, hlouběji, než vůbec tušíte. Musí mít nějaký jeden zdroj. A já si myslím, že my dvě, ty a já, naše serendura, tvoříme část mé cesty k tomu zdroji. Myslí si, že ten zdroj nás svedl dohromady. S Ladomorou můžu prozkoumat volby, které nás spojily serendurou. A třeba tam bude...“

Anna vrazí do strašné myšlenky. Jako do otevřených dveří od skříně, rovnou prostředkem čela. Co se v těch příbězích stane dál? Když se člověk spřátelí s vetřelcem? Vetřelec umře. Dá vám zvláštní schopnosti a z vás je rázem hrdina.

A musíte splnit jeho úkol.

Na střechu se nahrne pár sousedů s pivem a repráky. Anna je probodne vražedným pohledem. Ssrin se k nim připlazí po břiše, zamává, aby upoutala pozornost, a vtom — marjápanno, musela odložit kamufláž. S křikem se rozprchnou, jeden zvrací nefiltrované pivo.

„To trochu přehnal,“ míní Anna. „Vypadáš strašidelně, ale na pochcání to není.“

„Ne. Reagovali úplně přirozeně. To ty reaguješ divně.“ Ssrin si jednou nataženou hlavou prohlédne zbytek sebe samé. Otřese se. „Jsi imunní vůči kultratickému cejchu.“

„Čemu?“

„Vůči znamení, které nese celý můj druh. Nevidíš je, protože nás spojuje serendura. Ale většina lidí ve mně vidí to... co skutečně jsem. V duši, ne na těle. Prokletá. Poznamenaná peklem.“

To bylo první, co jsme objevili, když jsme našli posmrtné životy. My khai jsme jediný druh v galaxii prokletý už od narození. Pro nás není spásy.“

KAPITOLA TŘETÍ

Anna se jde opalovat na Ovčí palouk v Central Parku, na sobě jednodílné plavky, prší. Vypadá jako pitomec. Když vstoupí do Želvího rybníčku a plave prsa rovnou doprostřed, policajt na ni ječí: „Paní, to je zakázáno!“

Nasrat na chlupatý. Anna bude s želvami dělat Spocka. „*Tři metry*,“ říká jí Ssrin z korálku v krku. „*Rovně. Dva metry. Jeden. Ted' se potop.*“

Anna nabere plné plíce deště, vykopne nohama a zamíří ke dnu. Žádnou želvu nevidí. Asi je Ssrin sežrala. Nevidí ani mimozemskou loď, ale s tím počítala: je schovaná v kapse čehosi, co Ssrin nazývá „věrohodně emancipovaný časoprostor“.

„*Zatím dobrý*,“ říká Ssrin, „*až projdeš, deaktivuju nejsmrtelnější pasti. Otevírám klaudikaci.*“

Anna nesouhlasně zabublá, jaký nejsmrtelnější pasti, a vtom jí v lebce zavoní křišťálově čisté *ping*. Svět se zhroutí. V žádném směru nic není, ani světlo, ani tma. Anna je bod s jedinou vlastností: vinou. Zdrcujícími výčitkami svědomí. Serhang. Hamali. Panebože, mně je to tak líto. Je mi strašně líto, co jsem vám provedla. Je mi to líto celý život a vím, že vám to už neřeknu, a nijak to nenapravím. Lituju, protože nic jiného mi nezbývá, protože to nevrátím ani neodčíním.

Mami, mně je to líto —

Prostoru a času se vrátí rozměry. Anna v kouli rybniční vody dopadne volným pádem na zasviněný zelenobronzový plech, rovnou

na lokty. Voda o tvrdý povrch pleskne a rozstříkne se v louži. Anna popadá dech, kape z ní.

Bliknutí nárazu se rozplyne ve tmě.

„Fajn,“ řekne Ssrin. „Měla bys být v žádném zabití. Vidiš bombu, co jsem nechala na stropě? Pokud ano, není pravděpodobné, že agent Exordie fyzicky vstoupil na loď, když ji zabil.“

Anna se převálí na záda. „Nevidím nic.“

„Světlo je pořád přepnuté na infra. Pošlu příkazy přes tvůj korálek. Přepínám loď do slave módu.“

„Dálkový ovládání?“

„Ne. Zjednodušený interface. Aby s ní mohli letět otroci, když je posádka vyřazená.“

„Ty vole. Vy jste fakt ta nejhorší svoloč.“

„To je objektivně pravda. Už tvoje mokré kulaté oči něco vidí?“

Stěny se rozzáří krásným rudozlatým ranním světlem. Anna leží v malém kumbálu, perleťově hladkém, takový minimalistický design Jonyho Ivea, kdyby Apple používal odstíny oxidovaného bronzu a pach krve. Trup Annu mravenčí na nahé kůži a ona si je dosti jistá, že ji ochutnává mikroskopickými jehlami. Zvedne se na holá kolena. Stěny na ni blikají červeným písmem, jako Nazca v nacistickém přepisu. Písmena se kroutí, snad že zrak citlivý na pohyb je tak lépe uvidí? Působí elegantně a sebevědomě, jejich rohy trochu připomínají tesáky.

Slave mód, řekla Ssrin. Loď Anně připomíná, komu patří.

Rovnou nad hlavou má plát dubkovaného černého kovu připevněný ke stropu lepkavou blánou. Anna do ní štouchne, protože je magor. Membrána je na dotyk pevná, teplá a živá jako zatatý biceps. Divný.

„Našla jsem bombu,“ hlásí. „Píchla jsem do ní. Můžu se posunout?“

„Otoč se k průřezu s ikonou otevřeného krubu. To je přímý průřez do nákladového prostoru.“

„Jo. Panebože, ty tu máš kosu.“

„Přejdi k němu. Jsem si docela jistá, že jsem bombu přesvědčila, aby tě nezabila. Pokud jsme v serenduře, je vysoce nepravděpodobné, že teď zemřeš. Nebylo by to narativně uzavřené.“

Anna vykročí k průlezu. „Takže k těm narativním koninám, co na ně furt narážíš. Říkala jsi, že duše žijou v areteii? A jestli jsou duše z příběhů a areteia je blbě udělaná a sere se do fyziky, tak příběhy...“

„Ano. Příběhy jsou mapy příčin a následků. Opravdu účinné příběhy se stále vracejí, v miliardách duší. Přetékají, získávají schopnost samostatně existovat, replikovat se a nakonec vstoupit do fyzikálního modelu.“

„Stanou se skutečností?“

„Tak nějak. Jsou to abstraktní technické archetypy, ale moc mají. Třeba belunari mají mytotyp, v němž královna úlu musí všem svým dětem prozradit tajemství, aby vyřešily problém. A ukazuje se, že v blízkosti skupiny belunari lépe běží kvantové dešifrování, protože areteia tlačí pravděpodobnost k vyjádření tajemství.“

„Hustý,“ vydechne Anna.

„Můj druh nasadil aretaickou techniku na narativní inženýrství v měřítku celých druhů.“

„Všichni psi přijdou do nebe?“

„Narativy, na nichž se poddaní Exordie mohou podílet, jsme omezili. Omezili jsme je mýtem naší nadřazenosti. To je to upoutání, o kterém jsem mluvila.“

„Nejhorší svoloč.“ Anna se dotkne stěny s glyfem otevřeného kruhu a ta se rozsekne jako gilotina puštěná pozpátku, okamžitě a strašidelně tiše. Za panelem stěny je klasický poklop s velkým mechanickým volantem, do kterého se Anna opře celou vahou. Tíha kohoutu počítala s někým mnohem silnějším, ale jakmile ho rozpo-
hybuje, točí se téměř bez tření.

„Ssrin,“ hekne. „Co mám hledat?“

„Ladomoru. Aretaický senzor pradávného původu. Vyrobil ho neurokos.“

„Co?“

„Nervový anděl. Zmetek. Zplozenec. To je jedno. Když jím analyzuju naši serenduru, mohl by mi prozradit, odkud se vzal náš příběh a kam zřejmě míříme.“

„Zachránit svět?“

„Zachránit všechno, doufám.“

„No jo, snad jsem tolik neřekla. Ale jak ta Hladomorna vypadá —“

Poklop bříkne a poryv mrazivého vzduchu Anně přilepí mokré plavky na tělo. Vzduch ji píchá v hrudi a rybníční voda na palubě

jí už pod nohama mrzne v břechu. „Ježíšikriste, Ssrin!“ zalapá po dechu.

„Co je?“

„Děsná zima!“

„Zvláštní. Termoreguluj. Vypušt' adrenalin a nezastavuj se.“

„To neumím! To není jako chcaní, Ssrin, nedokážu prostě povolit svěrač a zaplavit se adrenalinem!“

„Ale, ale,“ řekne káravě Ssrin. „Vaše umění zdůrazňuje, že člověk překoná všechny překážky. Abys věděla, váš mozek dovede regulovat tělesné výkony. Nemůžeš ho použít?“

„Ne!“

„Inu, pokud v sobě nedovedeš najít dosud netušené rezervy vnitřní síly, tak pobni kostrou. V nákladovém prostoru nepřetížejš dlouho.“

„Proč je tu mráz?“

„Nevím. Ve vesmíru lodi by nemělo být nic jiného než ona. Teplo nemá kam unikat. Možná je klaudikace narušená... připojená na nepřátelský rozvod... Ale když dovnitř fyzicky nepronikl... Jejda. Není dost šikovný, aby... Hm.“

Anna se vytrhne z nehybnosti. Z chodidel se jí sloupne vrstva kůže. Po špičkách prohopká průlezem, s každým krokem vykvikne. Nákladní oddíl je modročerná prázdnota jako v hangáru. Pupeční šňůry kabelů se ovíjejí navzájem. Ve vzduchu visí obelisky ze zeleného kovu a kašlou na gravitaci. Z výšky, kde září obloukové lampy, pomalu odkapává cosi chemického a ostrého.

Anna do smrtícího mrazu zařve: „KAM MÁM JÍT?“

„Ladomora je uložena ve výsuvném regálu. Jdi deset metrů přímo, vezmi za páku na panelu a zatáhni. Loď polici vystrčí. Drapni Ladomoru a vypadni. Neptej se, jak vypadá — je ti souzeno ji poznat.“

„Proč?“

„Zákon zachování skerbivosti. Když ji nepoznáš napoprvé, budeš to muset zkoušet znova, a to je redundantní. Ladomora dokáže ovlivnit svobodnou vůli v zájmu ublažení narativních trajektorií. Chce ti pomoci, abys ji použila.“

Anna na zmrzlou palubu tiskne růžové kopie svých chodidel. Nepřipadá si na žádné hladké trajektorii. „Tak proč tobě dovolila ji tady nechat?“

„Nevěděla, že mě postřelí. To nešlo předvídat. Exordia má zbraně, které fungují jako — nevím, jak se to přeloží — zabijáci protagonistů.“

Anně krvavá noha přimrzne k palubě. Upadne na lokty. „Do prdele,“ zavrčí a od úst jí stoupne oblak páry. Odlepi se zpátky na nohy. Krvavě hnědý krůček za krůčkem se posouvá k páce.

„Anno,“ ozve se hlas, ne Ssrinin. Mužský hlas. „Nesmíte jí věřit.“

„Co to kurva...“ hlesne Anna.

„Když dáte Ssrin Lodomoru, Země zemře. Jednodušeji to už říct nejde.“

Dej bůh, ať je to halucinace z mrazu. Jeden vetřelec v hlavě jí úplně stačí.

„Anno, já jsem Iruvage. Agent galaktické vlády, Exordie. Byla jste napadena a nátlakem převyprávěna odpadlou důstojnicí s božským komplexem. Jste v pasti falešného narativu stvořeného její kultratickou operancí. Přitáhla vás k sobě, protože potřebuje někoho, jehož duše se dotkla její kořisti. Slyším, jak vám lže. Ve vašem osudu cítím její jed.“

Anně už přimrzly vlasy k hlavě, ale konečně je u pultu. Páka je zelená bronzová tyčka dlouhá jako její předloktí. Anna ji chytne a ve spásném návalu adrenalinu tu potvoru stáhne dolů. Bůh žehnej mimozemským inženýrům: nezamrzla v pantu.

„Anno,“ říká nový hlas, „prosím, prosím vás, nedělejte to. Na té lodi je příšera, a když sáhnete na Lodomoru, přijde si pro vás. Mohu vás bezpečně dostat ven, ale jen když se dobrovolně svěříte pod moji ochranu.“

Mluví jako policajt. Anna mu nevěří.

„Táhni, Iruvage,“ štěkne Ssrin. „Neposlouchej ho, Anno. Vezmi Lodomoru.“

Výsuvný regál je police mimozemského harampádí pět metrů nad Annou. Když zatáhne za páku, spadne rovnou dolů, odrazí se a zůstane viset dvě stopy nad zemí, plný stříbrných kufříků a zelených bronzových artefaktů a mečů a hustých pistolí a něčeho jako černá díra, kluzké zkroucené refrakce zavřená ve skleněné kouli.

To prostě musí být Lodomora.

Anna ji drapne a ten bazmek na ni promluví, rovnou do hlavy: ahoj! já jsem ladomora, poskytuji narativní sledování a aretaickou analýzu operantům ctnosti. vyrobil mne neurokos abdiel abdulláh. ty jsi nativně oduševnělé domorodé preoperantní neonúmenon ve

stavu vysokorezonanční serendury s historií zvýšené sebedobnosti zaviněné posílenou archetypální volbou —

„Mlč!“ zaječí Anna dřív, než jí ta mrcha začne předpovídat budoucnost. Chce se vrátit, odkud přišla, ale plosky jí přimrzly. Zase upadne. Plavky se na ní proměnily v praskavou námrazu nalepenou na kůži. Když se nedá do pohybu, bude z ní omrzlá mrtvola.

A zezadu ji něco lechtá, klepe jí na rameno, šeptá: *Hele. Hele. Hele.*

„Do hajzlu!“ vysílá Ssrin a Annu napřed napadne, že ji mrzí, jak upadla, jenže pak si uvědomí, kdo mluví. *„Tak proto byla narušená klaudikace. Kvůli vodítku. Strčil mi na loď atmanach. Větrí tvou světočáru spojenou s Ladorou. Do hajzlu.“*

Anna se navzdory radám ze všech mýtů otočí.

Pod tancem elektrických oblouků v nákladovém prostoru, kde se mezi Teslovými cívkami velikosti vorvaně klikatí blesky, se něco pohybuje. Něco tam je. Tmavé hranaté cosi, jehož obrysy se dotýkají v nekonečnu. Jako špatný polygon vykreslený přehřátou grafickou kartou, stín od zapadajícího slunce na nekonečné planině. Nejbližší špička toho stínu se ovíjí sama kolem sebe, zubatá a ostnatá, motorová pila zkroucená do Möbiovy pásky a poskládaná do pytle. Tisíce tisíců oregonských tasemnic se honí v nafouklém střevě.

A přibližuje se to.

„Co je atmanach?“ zasténá Anna. Musí se odloupnout od paluby. Bude si muset strhnout kůži z předloktí, a to bude bolet jako čert.

„Kultratický konstrukt. Sběrač duší s umělými pekelnými rozvody uvnitř. Sebere ti duši a stráví ji na analýzu. Hodně vzácný, hodně náročný na výrobu a zkrocení, vyobrazený pro významné operanty s myslícími turbínami ve třídě válečné lodě. Takového rafinovaného taktického rouhání by neměl být —“

„Ssrin! Jak tomu uteču?“

„Nerozhoduj se pro žádnou akci. Poslouchej instinkt. Když je na lovu, jde po stopě svobodné vůle.“

Do prdele, do prdele, ale dobré zprávy: Anna se nemůže rozhodovat, Anna je přimrzlá. Přilepená ke kovu vlastní krví a vodou. „Ssrin!“ zaječí, pro což se pochopitelně musela rozhodnout. „Potřebuji pomoc.“

„Vystřelím tě ven.“

„Cože?“

„Propíchnu klaudikaci, převrátím gravitaci a vysadím tě zpátky do tvého vesmíru. Až budeš propadat klaudikací, možná pocítíš etický smyk. Potřebuju tě připíchnout k tvé duši. Mysli na příběh, který tě nejlépe popisuje. Na ten a jen na ten.“

Příběh, který jí nejlépe popisuje — Tak to je jasné —

Zavře oči. A muž v červeném baretu jí znovu vkládá pistoli do dětských rukou.

Vždycky jsem věřil, že bezmyšlenkovitý vzdor je znakem zvířete, říká muž. Lidská bytost umí udělat, co je nutné.

Jsi zvíře, dcero Serhanga Sindžaribo?

Ladomora jí mele v rukou: klarifikace a amplifikace aretaické události v soběpodobné minulosti, rekurzivní sebekarikatura proto-prekosmickým vlivem, POZOR POZOR POZOR úchylka! úchylka! úchylka! úchylka! úchylka! Jako by upozorňovala na uchýlení z cesty.

Strop pukne. Anna vzhlíží k okraji světa: divný, je to zrcadlový obraz nákladového prostoru, paprsky světla se nejspíš odrážejí od hranic místního vesmíru — Ne, počkat, to je led, ze vzduchu vy-mrzla voda —

A v tom odrazu vidí, jak k ní kličkuje atmanach, mnohohlavá stonožka naráží do neživé hmoty, zaměřuje se na Anninu vůli.

Pomyslí na bratra Hamaliho, jak k ní vzhlížel ze země. Myslí na to, co mu řekla. *Je mi to líto. Musím je zachránit.*

Všimne si, že odražený obraz její duše nemá daleko k tomu, jak si představuje peklo. Ta samá volba. Znovu a znovu a znovu a znovu.

„Ovládl jsem gravitaci,“ hlásí Ssrin. „Bude to bolet — teď.“

Annu to utrhne od zmrzlé paluby, krev z ní teče jak z rozmražené flákoty, tiskne k sobě Ladomoru a padá vzhůru k hranici vesmíru. Čeká ji náraz do ledu. „Kurvááá!“ ječí, ukazovák ji svrbí při vzpomínce na spoušť pistole. Ladomora jí oplácí pohled jako upřené oko, Sauron, zárný vládce všech výčitek v cákancích krve a mozku na jalové hlíně a panenském sněhu, v mrtvých prosících očích bratra Hamaliho, proč, Anno, proč.

Probudí se v Central Parku na trávníku, Ladomoru tiskne k oloupanému popraskanému prsu. Sahá jí po srdci: Anna to cítí, jako by za ní na přednášce seděl nechtěný nápadník a ona neměla nejmenší důvod se otočit a usmát.

ahoj, říká. jsi soběpodobná causa sui. ztrátově se samonúmenizuješ.

Musí na tu věc přestat sahat. Kroužek Newyorčanů se sešel natáčet na mobil. Jeden přidává komentář: „Prostě vyletěla z jezírka, přímo támhle, a my jsme ji vytáhli, přesně tady, ale koukněte na támhleto, no není to šílený?“

„Mám duši v cajku?“ zeptá se Anna Ssrin. Matka Khadže by neviděla ráda, kdyby duše její dcerky utrpěla další šrámy.

„Teď se doslova ptá na svou duši, no, já nevím, na to bych se já zrovna neptal, kdyby mě právě vychrlil gejzír —“

„Všechny moje testy vyšly čisté. Ladomoru na tebe pořád můžeme použít.“

Anna musí vypadnout, než dorazí mimozemský fízl Iruvage. A když jsme u toho — kde jsou policajti? NYPD by už do podezřelých Arabky měla střílet dráty z taseru.

Aha. Jsou u Želvího rybníčku, kde vyrostla desetimetrová věž z vody, víří a pulzuje a vystrkuje fraktální rohy, jako by někdo strčil vesmíru do ucha klíč a za bubínkem jím začal otáčet. Padající voda vydává zvuk počítače před zhroucením.

Antigravitace trčí ze Ssrinina vejminkového vesmíru ven. A když se může ven dostat antigravitace... co atmanach?

„S dovolením,“ zakráká Anna a postaví se na nohy. „Pod rybníkem prasknul plyn. Teda vodovod. Bouchlo to. Prosím, pusťte mě. Musím do nemocnice.“

Anna se dopotácí do bytu s Ladomorou v igelitce z lékárny. Ssrin z ní strhá kabát tesáky a zápěstními ostruhami („Nepropadej panice. Koupím ti jiný oděv.“) a odnese ji na gauč v chladné šupinaté náruči, která na jednu stranu konejší a na druhou škrábe.

„Rozsviť mě,“ škemrá Anna, „udělej mi to svoje léčení, já jsem úplně zrakvená.“ Tělo jí žhne a třese se, vzpírá se jí, Anna Sindžariová není způsobilá k vládě, my, buněční občané, s ní končíme. Anna se obává, že jí ty maličké brokolice v plicích, jak se jenom jmenují, mrazem popukaly.

„Šššš.“ Ssrin z jejího sevření vyproští tašku s Ladomorou, postaví ji na zem a labužnický kousne Annu do krku. Z jejích tesáků stéká sladké morfiové teplo. „Cestu nože nepotřebujeme. Poznamenala by tě navěky. Uzdravíš se.“

„Tak jo,“ řekne Anna. „Počkat, v mém pokoji někdo řve?“

Než se ale stačí naštvat, že v její ložnici opravdu někdo křičí *pomoc pomoc pomoc*, samou spokojeností omdlí.

Zdá se jí, že její vagón metra po kolejích pronásleduje cosi komplikovaného. Požírá to její volby. Přiblíží se, když se rozhodne, jak zaplatí jízdné, po kterých schodech půjde, jestli se vrátí k Ssrin nebo s křikem uteče do noci. Nakonec je to tak blízko, že se jí zdá o zubech a o ničem jiném.

Když se probere, Ssrin ji krmí, zubatými tlamičkami jí do úst vkládá lahodná sousta stejku. Jedna hlava ji pobízí, ať žvýká, druhá, ať polkne. „Anno, byla jsi úžasně statečná,“ vrní hlas Cate Blanchetové. „Děkuju ti. Děkuju.“

„Kdo je vedle?“ Anna slyší dupání.

„Nikdo,“ lže Ssrin.

„Lžeš!“

„Anno, na tohle ještě nemáš. Počkej. Odpovívej.“

„Polib mi prdel.“ Anna sevře jednu zmijí hlavu v pěsti. „V tomhle máš drogy. Prober mě. Co jsi vyváděla, když jsem byla pryč?“

„Připravovala jsem materiál, který nám pomůže použít Ladoru.“

„Použít k čemu?“

„Potřebujeme přehrát příběh našich duší. Ty a já, serenduro, do sebe zapadáme. Když Ladomoře ukážeme, jak jsme si podobné, ona ukáže nám, co tu podobu našlo, co nás svedlo dohromady.“

„Jak, Ssrin? Jaký materiál jsi potřebovala?“

„Máš k radiátoru přivázaného chlapa.“

„Bože na nebesích,“ zasténá Anna.

Jistěže je to Roman. Ssrin ho unesla cestou domů z doučování. Asi to nebylo nic dramatického. Mine ho žena v teplákovce, neviditelné tesáky hryznou, kamufláž ho zahalí, než dopadne na zem. Roman odchází ze scény.

„Vybrala jsem jeho. Protože ti na něm záleželo.“ Ssrin to říká s mimozemšťanským studem, jednu šestiprstou ruku hladí druhou, stírá pochybnosti. „Ano?“

„Ssrin.“ Anna se dívá na ubožáka připoutaného k radiátoru s izolepou přes pusy a říká si, že možná vstupuje do nové a nešťastné fáze svého vztahu s vetřelcem, „já mu ale nechtěla ublížit. Nechci mu ublížit.“

Roman sebou hází a kope a přes roubík huhlá *do prdele*, ale pochopitelně nemůže vidět Ssrin jako Ssrin, jen její přestrojení, takže netuší, jak hluboko v té prdeli je. Chudáček dobráček Roman s tím svým strništěm na bradě a polibky s chutí jeleního loje. Roman, co se chce stát učitelem. Roman zredukovaný na symbolického hráče, na NPC příběhu někoho jiného.

„Teď ho musím zabít, že jo,“ hádá Anna. „Protože to je příběh našich duší. Pácháme zlo, aby... aby další přežili.“

„Ano, Anno.“ A Ssrin má v bílé ruce najednou glock, ďábelský nástroj z anonymních stížností na osobní oddělení, imaginárního strašáka firemních záchodků. „Potřebujeme stopovat morální událost.“

Ve druhé ruce se mimozemšťance blyští Ladomora. A jak Anně ukázala smrt jejího bratra, kterého zastřelila, tak jí teď ukazuje minulost návštěvnice. Cizí světy sežehnuté na uhel. Rozlámané kostry a větrem odváané maso tvorů, pro něž nemá jméno. Krátery na místě měst, šálky z černého skla. Zmrzačené mezihvězdné archy se srážejí s drobnými jasnými hvězdami. Na jedovatě žlutém nebi plane medúza veliká jako hurikán a rve, až to rve mraky. To všechno provedla Ssrin. To jsou její zločiny.

Teď je možná odpadlík, ale předtím byla jejich Vader.

„Ssrin,“ vydechne Anna v hrůze a víc říkat nemusí, protože — tohle je celá ta zrada, tohle se pokazilo, Ssrin je teď špatně. Ssrin není zvířátko ani kámoš, Ssrin je strašidelný vetřelec.

Ssrin je ten hajzl v červeném baretu.

Ssrin vyloží svůj postoj:

„Nás dvě svedla dohromady serendura. Serendura je nejtvrdší ze sedmi vášní, nezlomná vášně, která probíhá mezi dvěma dušemi, co jsou stejné a nemůžou s tím nic dělat. Říkej tomu bezbřehá věrnost, říkej tomu nekonečné zneužívání, ať je to cokoli, je to serendura. V želví kuchyni jsi na mě tenkrát nenarazila náhodou. Ne náhodou jsi prohlédla mou kamufláž. Naše setkání bylo zosnované. Svedl nás příběh. Co za tím stálo? Co to bylo za příběh? Kdo je jeho autor?“ Ssrin vystřelí jedním krkem proti Anně, druhým proti Romanovi a udeří ocasem o zem tak silně, až drahé nové keramické nádobí v kuchyni zařinčí. „Anno, jestli je na tomhle světě něco, co může změnit pohyb duší, tvar příběhů, tak to musím mít. Musím! Žádá si to svoboda bilionů!“

„Ty si fakt myslíš, že něco takového je. Tady.“

„Já to vím! Narativní zbraň je naše jediná naděje proti Exordii. Musí být tady. Cítím ji ve vašich duších, v oblouku vašich mýtů a ve snech vašich dětí!“ Podá jí glock jako svátost, již vlastně opravdu je. Posvátný akt. Morální událost. „Ukaž Ladomoře, že jsme ze stejného těsta, a ona najde důvod, proč jsme tu spolu. Najde sílu, která nás vrazila do příběhu té druhé. Ale musíš udělat to, co je v srdci našich duší. Musíš obětovat.“

Bůh postrčil Annu a Ssrin dohromady, protože si jsou tak podobné, a Ssrin chce totéž provést obráceně: začít u té podobnosti a sledovat namířený prst zpátky k bohu.

Smysl to dává i jinak. V podmínkách, které jí dal muž v červeném baretu před lety v Kurdistanu, ve sněhu a prachu zvířeném kroužícími helikoptéry.

Nabídka zní následovně. Když popravíš jednoho z vašich, já jednoho ušetřím. Popravíš dva a já ušetřím deset. Popravíš tři, já ušetřím dvacet. Ty čtyři, já čtyřicet. Pět, osmdesát. Popravíš šest a ušetřím všechny.

Jsi zvíře, dcero Serhanga Sindžariho? Nebo umíš udělat, co je nutné?

„Asi to musím udělat,“ řekne Anna. Uvnitř má takový chlad jako v nákladovém prostoru Ssrininy lodi, na podlaze zamrzlá růžová tkáň. „Protože ho mám ráda. A co milujeme, obětujeme pro vyšší dobro. To je náš příběh.“

Při slově „milujeme“ Roman zvedne oči plné naděje. Chudáčku. To sis spletl příběh.

„Ty to chápeš. Ty to chápeš.“ Ssrin vzdychne osmi hrdly. „Anno, ty ani nevíš, co tohle může znamenat. Jsem první zrádce z Exordie, kterého povstalci kdy měli. Má duše není upoutaná. Ale jejich, Anno, duše těch porobených bilionů — ty jsme upoutali, svět po světě, druh po druhu. Kolik povstání jsme už otrávilí a pohltili? Ať si vezmou křížníků a zbraní, kolik chtějí, jsou upoutaní, takže jejich příběh se vždy obrátí proti nim. Exordia nepadne, dokud nezískáme narativní zbraň proti poutu. Co ten příběh udělal z nás? To musím vědět.“

Anna převeze glock.

Anna natáhne závěr, nabije náboj do komory a namíří na Ssrin. „Co když zastřelím tebe?“

„To,“ šeptá Ssrin lidským hlasem tišším než její obvyklý sborový sykot, „není tvar tvé duše, Anno. Volbě se nemůžeš vzepřít. Nemůžeš změnit pravidla. Tahle moc přináležejí jiným vášním. Běsní proti svému údělu. My dvě, serenduro, my činíme těžká rozhodnutí. My za ně platíme. Navíc jsem obrněná elizí, parasvalovinou a rojem a tvoje kulky se mě ani nedotknou.“

V Ladomoře je teď jen obraz Ssrin. Je jen tím, čím je. Je vlastním zločinem.

„Pro svět?“ Anně se zlomí hlas. „Když to udělám, pomůže to nějak zachránit svět?“

Roman přes roubík vemlouvavě hmká. Anna ví, že mu ho nesundá. Roman v tomhle nemá vůli. Je kus masa ve stroji, mrtvý od okamžiku, kdy Ssrin jazykem na displeji proscrollovala jeho tweety. Chytil se do špatného příběhu. Do Annina příběhu. Anna ho zabila.

„Pro galaxii,“ řekne Ssrin.

Takže Anna musí Romana střelit do hlavy. Zabít jednoho. Zachránit galaxii. Nemá na výběr.

Ale na výběr má přece vždycky, ne? Existuje ta „omezená akauzální svobodná vůle“, ta areteia, která hlídá, jak se Anna rozhodne. Nemůže změnit tvar své duše?

Nemůže říct ne?

Opustit Ssrinin příběh znamená návrat k přečerpané kreditce, shánění práce, balíčům na ulici a nočním můram, které nedají pokoj. Ale Roman bude naživu. Zvolí druhou možnost a Roman zůstane naživu.

Nemůže říct ne?

Tu možnost jistě má. To je smysl svobodné vůle. I když všechny šipky ukazují jedním směrem, pořád se můžete rozhodnout jít opačným. I když je fakt dobrý nápad udělat něco, můžete se rozhodnout pro blbost, když věříte, že to blbé pitomé rozhodnutí je správné.

Nemůže říct ne?

A vtom jí Ssrin vyškubne pistoli z ruky rychlostí, jakou znají jen křídla kolibříků a klepeta krevet, a než Anna stačí učinit první pohyb první hlásky ve slově NE—

Ssrin střílí Romana do hlavy.

Lebka mu v týle vybuchne. Kulka zabubnuje mezi žebry topení a přepadne přes spojovací rouru. „Co tam do hajzlu vyvádíte?!“ zařve soused o patro výš.

A Ssrin v dlani bliká a víří Lodomora, černá díra palantíru spřádá volné asociace Annina životaběhu, pátrá po spojnicích mezi událostmi: Romanova rozbitá lebka bije o radiátor, matka Khadže se odvrací v žalu a zděšení, *ty nemůžeš být moje dcera, moje dcera by tohle nemohla udělat*. Sníh a slunce přes rotory helikoptér. Zpomalený film výstřelu.

„Ale,“ namítá Anna konsternovaně, tohle není fér. „Neudělala jsem to já... tobě na něm nezáleželo... já jsem ho měla zastřelit, aby to fungovalo...“

„Obětovala jsem něco, na čem mi záleží. Tak jsem přehrála příběh našich duší. Tvé a mé.“

Anně to dojde.

Ssrin obětovala své přátelství s Annou. Střelila to přátelství do hlavy. Byla neoddiskutovatelně Annina přítelkyně, protože jí vzala pistoli a zachránila ji před tím, co by přes všechny námitky nakonec určitě udělala.

Ssrin zastřelila Romana, aby Anna nemusela.

Lodomora se zastaví na obrázku krajiny. Na důvodu, který Annu svedl se Ssrin, srozumitelném jako pohlednice od znesvářené

matky: vesnice s bílou velehorou v pozadí, vesnice v zeleném údolí zaříznutém do prastaré skály. Anna se tam narodila. V Kandílských horách v pohoří Zagros, domově Kurdů.

„To je špatně,“ řekne Anna. Roman se sesul po radiátoru, nohy šejdrem, a žalostně sebou pošubává. Jeho žáci ho už neuvidí. Na Twitteru se možná někdo zeptá, kam zmizel. Na jeho facebookové stránce mu postaví pomníček: zavražděn šílenou bejvalkou. „Akorát ti ukazuje, odkud jsem. Tam jsem se narodila. Tam jsem... tam jsem udělala... Aha.“

Ladomora to vůbec nemá špatně. Není divu, že právě Anna má dovést Ssrin zpátky k tomu tajemnému přepisovači příběhů. Ta věc ji zná. Byly prakticky sousedky.

To tam učinila rozhodnutí. V Kandílech. Byly tam rotory a červený baret.

Přivedla ji k tomu rozhodnutí?

Ne. Ladomora to řekla. Jen z ní udělala víc... sebe samu. To rozhodnutí, ten skutek... nic opravdovějšího v životě neudělala.

Bůh jí buď milostiv.



„Já vím, že se nevrátíš,“ řekne Ssrin tiše.

„Ne.“ Nikdy. Domů ne.

„Je mi to líto, Anno. Opravdu. Ale zbraň je tam a já pro ni musím.“

Anna mlčí. Anna nemá co říct. Roman si tohle nezasloužil: být popraven jako figurka v příběhu, do kterého neviděl. Jako pěšáček. Zavražděn, protože ho Anna měla ráda. Zavražděn přesně z toho důvodu, z jakého její dětskou rukou zemřelo šest lidí.

Protože Anně někdo řekl, že musejí umřít. Vetřelec stojí, napůl svinutý. „Můžu tě zbavit mrtvol?“

„Jasně,“ přitaká Anna. „Jak chceš. Já už ve tvém příběhu být nechci.“

DRUHÉ DĚJSTVÍ

—

Paladin

EXOSFÉRA

K + □ HODIN

V Kurdistánu se cosi s křikem rodí.

Elektromagnetický řev odpálí rádia až v Teheránu a Tel Avivu. Signál je nejsilnější na nejnižších rozhlasových frekvencích, tři až třicet hertzů, extrémně dlouhovlnné úpění, které dosáhne až na dno moří. Ponorky v Adenském zálivu je zachytí svými vlečnými anténami. Na konci se vyšplhá do mikrovlnného spektra sledem stále kratších a ostřejších pulzů: vlčí vytí se láme v teskné přerušované kňučení na třech stech gigahertzích.

Není to přírodní.

Není to lidské dílo.

Elektromagnetický jev zachytí špionážní družice Intruder Národního průzkumného úřadu, určená k sledování provozu na moři a nad mořem. Okamžitě upozorní řídicí síť NPÚ. Výstrahu samostatně zařadí systém kontroly informací TALENT KEYHOLE. Systém rozhodne, že signál patří do speciální kategorie zavedené teprve před několika týdny: masivní elektromagnetický jev bez známého původce, nezaviněný erupcí na slunci ani dvojitém zábleskem nukleárního testu. Přiřadí jevu příslušný kód:

TOP SECRET (ECI)//TALENT KEYHOLE-NORT//RSV 676//
ORCON//NOFORN

Řetězec písmen systému říká, kam se má informace dostat. TALENT KEYHOLE vyhledá oddělení NORT a aktivuje adresář RSV 676. V tom je jen adresa utajeného informačního zařízení v Atlantě. Poznámka ORCON zakazuje další šíření — i mezi zaměstnance programu Intruder.

TALENT KEYHOLE pošle výstrahu na tuto jedinou e-mailovou adresu. Shell ji prožene sérií anonymizačních routerů a zpráva tak proklíčkuje skrz JWICS, přísně tajnou síť ministerstva obrany.

Ve zpravodajském oddělení Bílého domu náměstkovi poradce pro národní bezpečnost Claytonu Navarro Huntovi zazvoní telefon.

„Omluvte mě,“ řekne a vstane od stolu, kde spolu se svojí zdvořilou politickou rivalkou, náměstkyní ředitele CIA Avril Hainesovou a ředitelem CIA Johnem Brennanem rozebírají nástin nové dronové strategie. „Tohle musím zvednout.“

Jde za dveře. Ruce se mu třesou tak, že nemůže psát na klávesnici. Jako osobní mobil používá iPhone, ale na tohle má BlackBerry. Usměje se na kolemjdoucí asistentku: „Slyšela jste, že chtějí rozšířit *Windsor*? Jo, to je dobře. Skvělé zprávy. Přeju dobrý den.“

Posadí se na záchod, a jakmile to jde, pustí se do psaní. Staré kontakty na NPÚ. Zatahá za nitky. Nechá dva satelity elektronické špionáže odvrátit od jevu. Každý na opačné polokouli namíří senzory ven, aby sledoval blízký vesmír. NPÚ to udělá, protože Clayton je jejich člověk v Bílém domě a oni si ho hýčkají.

Potom Clayton zavolá na 105. dopravní peruť na Stewartově základně Národní gardy letectva ve státě New York. Jo, nazdar. Tady náměstek PNB. Připravte C-17, vyzvedne kontejnery s laboratořemi z Výzkumného ústavu letectva v Rome, New York. A chci mít plné tankery na přímý let a dlouhé kroužení nad severním Irákem.

Je to pochopitelně krajně neobvyklé, úplně mimo běžné struktury velení, jenže Clayton se ohání svojí prověrkou a připomene brigádnímu generálovi LaBargeovi, že za vyzrazení jejich rozhovoru by mohl být stíhán. Brigádní generál LaBarge si o něm pomyslí, že je kretén. Zavolá na velitelství Národní gardy letectva v Pentagonu. Tam mu řeknou, ať udělá, co po něm náměstek poradce pro národní bezpečnost chce.

Clayton spolkně pilulku bromantanu a promasíruje si zátylek. Potom nasadí ztracený úsměv a vstane.

K + 1 - 72 HODIN

Šíří se spekulace o možném iránském jaderném testu. Nad oblast míří vojenské družice. Schází se Sbor náčelníků. Americké síly na Blízkém východě jsou uvedeny do pohotovosti. Urgentní telefonáty spojí Bílý dům s izraelským premiérem, králem Saúdské Arábie, předsedou vlády Iráku Núrim al-Malikim a jadernými mocnostmi. Rusové vysadí vojáky na svých leteckých základnách v Sýrii a Abcházii. V Íránu, který se dušuje, že žádnou bombu neodpálil, a nemá ponětí, co se na hranicích děje, přistanou čínské vojenské letouny a vědecké výpravy.

Na zemi u zdroje signálu družice snímkuje anomálii.

K + 73 HODIN

Skoro tři dny po kurdistánském vytí cosi v blízkém vesmíru zavřeští v odpověď.

Tento druhý rádiový signál je dopplerovsky posunutý — zdroj se pohybuje. Přibližuje k Zemi. Zpomaluje z rychlosti osmnácti set kilometrů za sekundu, což je téměř setina rychlosti světla.

Radioastronomové jsou jedenáct hodin na větvi z možnosti prvního kontaktu. Prezident USA svolá Národní bezpečnostní radu, pro takovou eventualitu nemají naprosto žádný plán.

Clayton Hunt se neúčastní.

K + 84 HODIN

Radarová observatoř Sítě pro sledování vesmíru zachytí drobné kovové objekty oddělené od společného zdroje a letící k Zemi. Vysadkové čluny to být nemohou, protože akcelerují rychleji, než může jakýkoli organismus přežít.

Clayton Navarro Hunt telefonuje majorovi Eriku Wygauntovi, který je teď štábním důstojníkem na velení Společných zvláštních operací. Erik si Claytona smazal z telefonu, ale Clayton Erika ne.

„Zmizni z ulice,“ poroučí Clayton. „Schovej se v budově. Dívej se na zem. Nebe se rozzáří. Až to přejde, najdi nejbližší základnu letectva. Letadla budou ještě fungovat, i vojenská komunikace. Řekni tam, že Clayton Hunt si tě vyžádal do MAJESTICu.“

Zavěsí dřív, než Erik stihne odpovědět. Je to skoro, ale ne úplně poslední telefonní hovor, který kdokoli z nich uskuteční.

K + 85 HODIN

Ve svrchní atmosféře Země exploduje čtyřicet (40) megatonových termonukleárních pum.

Dokonalý dodekahedron okolo planety: dvě bomby na každém z dvaceti vrcholů pravidelného dvanáctistěnu. Dvěma záblesky nukleární běli vzplane dvacet dvojlaločných sluncí.

V té bílé spouště je malá skvrnka stínu. Každá bomba nese kompresor toku připojený k mikrovlnné anténě. Udělátka skonají v prvním okamžiku exploze, mučedníci na oltáři fúze. Jejich obětí promění pět procent palčivé smrtonosné energie v záření o vlnové délce mezi „jedním mravencem“ a „jedním rozpětím paží“ — v to záření, které v mikrovlnce rozsrší vidličku.

V náložích je rovněž přimíchaný deuterid lithný ke zvýšení produkce neutronů. Volné neutrony se srážejí s dalšími atomy ve výhni, vytvářejí nestabilní hybridní jádra a ta se okamžitě rozpadají za vyzařování gama fotonů. Tyhle gama paprsky se přidávají k těm, které vyprodukovaly štěpné uranové pláště bomb.

Z každé jaderné exploze tak jde dalších třicet procent do ionizujícího záření: gama. Paprsky s největší energií.

Ve vrstvě hustší atmosféry dvacet pět až třicet pět kilometrů nad zemí gama paprsky narazí na atomy kyslíku a dusíku a odtrhnou z nich elektronový obal. Osířelé elektrony vystřelí pryč na 90 procentech rychlosti světla. Rády by letěly rovně, ale pozor, utéct z domova není tak jednoduché. Magnetické pole Země jejich dráhu

ohýbá. Dostávají se na sestupnou oběžnou dráhu. Když elektron letící skoro rychlostí světla musí zahnout, vyzařuje synchrotronovou radiaci. Jedovaté světlo. A pod každou bombou bere současně faleš 100 000 000 000 000 000 000 000 elektronů.

Výsledkem je výbuch elektromagnetického šumu. Ne, ne šumu. Je to koherentní pulz, harmonická vlna. Úder zasazený elektrické civilizaci palicí v ruce Šivově.

EMP.

Do pěti nanosekund pulz E1 vyblýskne svět v jeho posledním okamžiku normálního života. A kdo se díval na nebe, toho stihla bílá slepota.

Pulz indukuje napětí. Padesát tisíc voltů na metr: katastrofické, demoliční napětí. Že EMP zlikviduje veškerou elektroniku, je mýtus. Proroci z facebookových zdí a letištních rodokapsů to přehánějí s pesimismem. Většina aut odolá, malé nevýkonné vysílačky přežijí a strojky jako náramkové hodinky si dál vesele tikají, protože jsou příliš malé, aby účinek pocítily.

Ale čím větší, tím hůř dopadne. Světovou energetickou soustavu spálí proud. SCADA kontroléry řídící průmysl a infrastrukturu se spečou v nepoužitelné škvarky. Produktovody popraskají přetlakem. Věže mobilních operátorů vzplanou jako pochodeň. Internet umlkne a ani F5 ho nevzkřísí.

Pulz E2 následuje o pár milisekund později a vydrhne systémy, které před prvním zachránila teď zničená přepětová ochrana. Následuje E3. Magnetické pole Země, výbuchy zkroucené, se bolestivě vrátí k původnímu tvaru a přitom indukuje proudy v dlouhých kabelech a podzemním vedení. Transformátory, které přežily E1, vzplanou od zkratu cívek. Podmořské kabely usmaží vlastní repeatery. To je poslední rána, sekání šlach. Tepny elektrické soustavy umřou na vlastní délku.

Země se vypne.

Lidé spolu mohou mluvit. Zůstaly jim nouzové civilní sítě, šťastnou náhodou nebo péčí uchráněná kutilská rádia, pár optických kabelů s funkčními koncovkami. Ale teď stejně nikdo neposluouchá. Všichni vybíhají ven, zvedají hlavy, dbají rady Johna Crichtona a Neda Scotta: hleďte vzhůru. Vyřídte to všem. Sledujte nebe.

A pokud jde o důvod? Nejlepší spojení zůstalo stíněným vojenským přístrojům. Takže jediní, kdo znají takhle brzy skutečné pozadí události, jsou ti, kdo se připravovali na jadernou apokalypsu.

Vojáci a špióni.

KAPITOLA ČTVRTÁ

K + 132 HODIN (0311 EDT)

Nad Newyorskou zátokou, New York

Z lodi USS Makin Island, kde Erik přeseďl z letadla na helikoptéru Sboru náčelníků štábů, je to deset minut letu. A na výběr má jen mluvit s Claytonem, nebo civět na nebe.

Erik se tedy vyklání z bočních dveří MH-6 a žasne nad největší polární září v dějinách lidstva. Fíha. Opony a plachty, stolové hory a věže, toulavé ohnivé zdi; popel, láva, mořská modř a neonová zeleň, přelévají se tak pomalu a majestátně jako barva nakapaná do mísy nebeských proporcí. Jsou vidět dokonce v odrazu dole na vodě.

Tak Erik letí do New Yorku sevřený mezi dvěma aurorami.

Richard Bay viděl stejnou krásu na nebi a na ledu, když byl sám lapený v Antarktidě. V *Alone* o tom napsal: Zvěst všem ostatním upřená, nebeský taneční souboj dobra se zlem. A teď je to tady, na čtyřicáté rovnoběžce, nad New Yorkem. Zvěst není upřená. Dostala se ke všem. A umí sebrat dech.

A přitom je to otevřená rána, ozvěna bomb. Po jaderném testu Starfish Prime byly jasné aurory vidět na tichomořských ostrovech od Tongatapu po Francouzské fregatní mělčiny, lithiově rudé šmouhy vymalované podél siločar zemského magnetického pole. Hotely na Havaji pořádaly večírky s „duhovou bombou“. Teď ta

barva z vesmíru halí celou Zemi od Svalbardu po Puerto Toro. Jako by světlo z měst vyletělo na nebe.

Erika to štvě. Je hnus, aby něco tak krásného, tak historicky jedinečného poskvřnila taková zkáza. Měly by být jasné hranice. Bože, jak moc by chtěl mít jasné hranice, dobro a zlo, pravda a lež, hvězdy nahoře a utrpení dole. Přítel a nepřítel.

Na Claytona se neotočí.

„Vidím břbitov,“ mluví z rádia pilot. „Sleduju hlavní ulici na jih.“ GPS nefunguje, družice sežehly tytéž gama paprsky, které způsobily EMP, takže se vrátili k navigaci podle papírové mapy. „*Střečám na činžákách nevěřím, takže zůstanu viset chlup nad ní.*“

„Rozumím,“ zamumlá Clayton. Vykloní se, aby ho Erik slyšel bez interkomu, což znamená prakticky mu líbat ucho. Má chladný dech. „Kdo jí přednese pozvání. Ty, nebo já?“

Clayton Hunt na Erika čekal, když jeho letadlo přistálo na palubě. Clayton Hunt, který věděl, že bomby letí. Který mu zavolal a řekl mu, ať se připraví.

Světlu se něco stalo a Clayton o tom věděl předem. Protože jak jinak. Slyší cvrkot. Má přístup.

Tahle mise je pro Erika poslední příležitost všechno napravit. Poslední šance, bůh pomáhej, vykoupit se z toho, co se stalo z Paladina.

Musí Claytona zastavit.

O tom naprosto nepochybuje. Když ví, co je Clayton zač, když ví, co provedl a co provede znovu, musí Erik zasáhnout. Mezi muži, kterým se daří uprostřed krize, jsou jen někteří hrdinové. Clayton patří k druhé skupině. A být tím, čím je, mu jde moc dobře.

„Eriku?“ tentokrát Clayton použije interkom.

„Postarám se o to,“ odpoví Erik. „Promluví s ní.“

„Dobrý. Ale nevlitni na ni jako Viking, jo? Nenašli jsme nikoho jiného, kdo někdy byl v Tawakulu. Může tam ještě mít příbuzné. Jestli do toho máme jít, potřebujeme ji mít po ruce. Potřebujeme někoho, kdo umí mluvit s Kurdy a získávat od nich informace. V časovém sledu máme hodně mezer —“

„Já vím, Clayi, já vím.“ Už to rámuje, nastavuje kontext, aby Erik musel udělat, co Clayton chce. Clayton znejistí, když kolem sebe nemá dost figurek, kterými by mohl šoupat. V jejich poslední hře

byl Erik minimálně jezdec na koni. Možná ještě věž. Doufá, že není dost velký křivák na střelce.

„Jo, promiň. Když zachraňuju svět, jsem nervózní.“ Po dlouhé odmlce Clayton dodá: „Jsem fakt rád, že zase můžeme dělat spolu.“

„Jo, jo,“ lže Erik. „Je to fajn.“

„Jo.“

Erik by neměl mluvit první, neměl by dávat Claytonovi nic k luštění, ale zeptat se prostě musí: „Takže ty sis nechal její přijetí?“

„Navarro? Jo.“

„Ona si to nepřála.“

Na to Clayton neodpoví.

Ti dva se vidí poprvé od té doby, co padl Paladin a Rosamaria je opustila a všechno šlo do hajzlu a trojúhelník se rozpadl, ten nádherný a nepostradatelný trojúhelník dobrých lidí, který měli odjakživa. Rozbil se. Nemohl za to sex, nebyl to milostný trojúhelník, nebylo to ani normální přátelství. Prostě jim to spolu klapalo.

Erikovi se po Rosamarii strašně stýská. Nemůže se Claytona zeptat, jestli je s ní v kontaktu. Netroufne si. Co kdyby Clayton řekl ano?

Jako poslední slyšel, že Rosamaria nastoupila k Vanitě Guptě do oddělení lidských práv na spravedlnosti, nebezpečně blízko Claytonovu pracovišti v Bílém domě. Usmířili se? Ne, míní Erik. Kdyby na sebe narazili na chodbě, Rosamaria by lehce odpudivému kolegovi věnovala chladný úsměv.

Erik si pomyslí, že právě teď ji plně zaměstnává držet svět pohromadě.

Pod helikoptérou sviští jižní Brooklyn. Mezi ostrůvky vzácného světla kolem generátorů hoří táboráky odpadků. Erik celý život vnášel do chaosu řád, a dnes večer chaos vítězí. Dva dny nejde elektrina a New York se rozpaluje pod stanným právem. Ale počkat, podívej! Lidé venku na ulici si řetězem podávají kýble s pitnou vodou, snáší potraviny, navštěvují důchodce. Erik zalituje, že nemá megafon. Všem by jim z upřímného srdce řekl, jak je na ně hrdý.

Erik pevně věří ve vrozenou dobrotu člověka. Její projevy vídal po celém světě. Má stejnou sílu jako schopnost páchat zlo. I v tu věří.

Když nedokáže zastavit Claytona... do prdele, to je postavené na hlavu! Každý člověk na světě je přesvědčený, že Clayton Navarro